

Simona Gotsova 😊 се чувства щастлива.

11 януари · 👤

Уважаеми читатели,

В последните години всеки един от нас е свидетел как все по-голяма част от живота ни преминава онлайн. Пандемията от коронавирус ускори този процес на дигитализация, от който печатните издания също са част. 2020 г. сложи началото на една нова ера в съобщаването на новини, която не допуска и секунда закъснение за все така неотложните брифинги. Това послужи като аргумент в защита на мнението, че печатът е умираща индустрия. Именно защото е индустрия обаче, на медийния пазар важат същите икономически правила - има ли търсене, има и предлагане. Затова смело твърдим, заедно с моите колеги, че докато ароматът на хартията не изгуби своя чар за читателите, то печатът няма да изчезне. Вестниците и списанията ще продължат да събират аудитория, докато има кой да бъде очарован от тях. Затова предлагаме на Вашето внимание нашето списание! Тук е поместен чарът на началото на 20-те години на 21. век, както и този на 20-те години в нашия собствен живот. Из страниците на „НОВО20“ ще откриете всичко за модерното време, за развитието на технологиите, но и за това как човек все още може да се наслажда на добрия аналогов живот. **С уважение, Екипът на „НОВО20“ Ви пожелава приятно и увлекателно четене!**

РЕДАКТОРСКИ ЕКИП

СИМОНА ГОЦОВА - главен редактор

ЦВЕТЕЛИНКА ЦВЕТАНОВА - зам.
главен редактор

НИЯ МАРКОВА - зам. главен редактор

ПЕТЪР ГАРГОВ - зам. главен редактор

ХРИСТИНА ПИЛЕВА - коректор

Автори:

Анина Сантова
Антония Цапаревска
Велина Станоева
Вероника Топалова
Владислав Донев
Деница Събева
Ивана Иванова
Иванела Щерева
Калина Дабкова
Калоян Кюркчиев
Мария Атанасова

НАУЧЕН РЪКОВОДИТЕЛ:
доц. д-р ЕФРЕМ ЕФРЕМОВ

Автори:

Мирела Николова
Милена Галанова
Никол Панкова
Павлина Георгиева
Петър Гаргов
Симона Гоцова
Снежина Пашинова
Славей Стоянова
Христина Пилева
Цветелина Кирилова
Цветелинка Цветанова

ДИЗАЙНЕРСКИ ЕКИП

МИРЕЛА НИКОЛОВА

ДЕНИЦА СЪБЕВА

АЛЕКСА КОШУТОВА

СИМОНА ГОЦОВА

Списанието е учебно!

КАКВО ВИ *очаква?*

6

Човекът медия:

Между свободата и дезинформацията.

Глория, която замени сексапила със справедливост

За зайчетата, жените и журналистиката

Магьосникът с футболна топка и градът, който никога не го забрави

Разказ за на Наполи, чудесата и човешкото.

18

Чурулик, чурулик!

Как Туитър влияе на обществото при политически кампании

Цензура и свободно слово

За какво да бъдем нащрек в социалните мрежи

Американският медиен театър

28

Съвременната Мона Лиза

Естествената красота по неестествен начин

Курсове само за феймъси

Как да станем известни онлайн?

Тук и сега

История в снимки

Guide: Какво да (не) правиш в Южна Корея

Сезони в душата

История за лятото и зимата в нация живот

Музикантите и стрийминг платформите -
предизвикателствата на новото време.

Машина на времето
Крахът на най-популярните социални мрежи от последното десетилетие.

STORYTEL -
Стрийминг страстта да слушаме и споделяме

Срещу четенето -
ПЗ, или колко е важно да спазваш дистанция

Любов напосоки

Linked

62

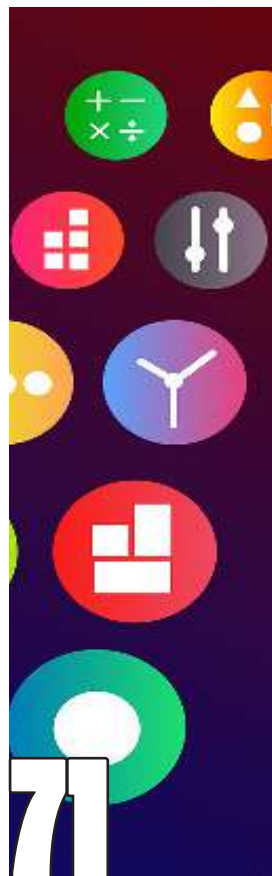
Интервю за работа: mission (im)possible

В преследване на часовниковата стрелка

Организирайте времето си и повишете своята продуктивност.

Близостта от разстояние на днешното образование

Да израснеш пред компютъра

Медицинският мит: Трябва ли да правим 10000 стъпки всеки ден?

Моята виртуална разходка из света на изкуството
Дигитални приключения по време на пандемия.

Изкуственият интелект - в помощ на хората или заплаха?

Човекът медия: между свободата и дезинформацията

Сигнал за преподавател в държавен университет, който пише тройки и четворки на изпит, ако студентите излязат от залата; драматичната история на завършващ ученик, който няма достатъчно средства, за да пристигне на бала си с модерен автомобил; кадри от вербално и невербално насилие в училища, детски градини и домове за възрастни хора; снимки на закъсняващи рейсове и некачествени ремонти. Хората днес

говорят чрез Facebook и създават новини. Те, без да осъзнават, имат силата да моделират съвременната журналистика. В голяма степен тя вече е приела новите технологии – чрез стила си на писане някои новинарски сайтове имитират структурата на Facebook публикация, като наблягат на личността и емоцията. Причините са много, а личните истории са водещ психологически фактор, защото ни поставят близо до разказ-

ващия, будят съчувствие и ни карат лесно да се обвържем емоционално с прочетеното.

В това няма нищо лошо – технологичното развитие може да е индикатор за това доколко е развито едно общество. Именно публикациите на „обикновени хора“ заслужават вниманието на медиите и понякога се разрастват до професионални разследвания. Какво става когато самите социални медии се превърнат

в журналистика? До какви ефекти може да доведе журналистика без граници? Докато за стандартните медии от години има действащи закони и предвидени рестрикции, както и етични кодекси, за „Facebook журналистиката“ все още не са въведени ясни правила от висшестоящите органи. Такива налага самата компания. На база на своите алгоритми, платформата е създадена така, че да крие съдържание, което приема за „дезинформация“. Затова и тук идва мястото на въпроса „Кой е прав – аз или Facebook?“

Facebook и COVID-19. В търсене на истината

Границата между свободата да споделиш мнение, да разпространиш послание и тази да подведеш някого с определена цел е доста тънка и все повече изbledнява през 2020 г. в условията на пандемия. Светът се тресе от страх, липса на информация, а едновремен-

но с това от обемите несигурна информация, конспиративни теории, манипулации и различни движения. Рядко някой се замисля кога всичката тази информация може да е вредна за едно общество. Да вземем за пример основното предимство на Facebook пред традиционните медии – емоцията и близостта към нея – нещо, което никой не може да контролира. Какво може да се случи, когато тази емоция е страх?

„COVID-19 е несъществуваща болест, която цели да стресира хората и да ги държи под контрол чрез ваксини, маски, карантини, локдауни, зад нея стои собственикът на „Майкрософт“ Бил Гейтс, който иска да чипира и следи всички чрез ваксините“; „Коронавирусът е изкуствено създадено биологич-

но оръжие, което се излъчва от предавателите на 5G мобилната мрежа“. Така изглежда 2020 г. за една голяма част от населението не само на България, но и на целия свят.

Вярата в доброто и...човекът = медия

Макар винаги да е имало конспиративни теории и движения, такива доста смело набират популярност и влияят на общественото мнение заради многото неизвестни около вируса. Разпространителите им пък имат един доста силен коз в ръката си – твърдят, че върнатата информация се трие нарочно от социалните

медии и в частност от Facebook. Убеждението е, че всичко това се върши от някой над тях – организации, бизнесмени, държави... схващате идеята. Дори и да са продукт на страх и недоверие в управляващите, резултатът, до който могат да доведат, е доста неприятен – чувство на несправедливост, бунтове, дори загуба на човешки животи.

Изданиято „Politico” разказа как сега в Италия са популярни фалшиви „разследвания”, които уж показват празните реанимации и спешни отделения

на болници в Милано. „Виждате ли, всичко е лъжа, пациенти няма, коронавирус няма”, казват авторите на фалшивите клипчета, качени в Youtube, които целят да убедят населението, че коронавирусът е измама, създадена от властите и лекарите. Оказва се, че записите са правени в празните отделения за планов прием. Повярвали има и винаги ще има. Това прилича на своеобразна борба с информацията. Земята може да е плоска, ваксините да роботизират, а норвежките джендъри да крадат децата. Ако не

знаете, българите са най-древният, най-цивилизован и интелигентен народ на света, който се гордее с постиженията си и едновременно с това „споделя” с удоволствие във Facebook байганьовски случки. Няма как да минем и без златното твърдение, че „при бай Тошо си беше най-добре”, докато днешните времена са трудни, защото Сорос пуска 5G мрежата с цел да ни контролира. А в какво вярвате вие? Въпрос на избор. Или, по-иначе казано, въпрос на самочипиране.

АНИНА
САНТОВА

Глория, която замени сексапила със справедливост

За зайчетата, жените и журналистиката

Изкуствени мигли, тежък грим, тесен костюм, прилепен за тялото, бюстие, подплатено от бакшиши и тоалетна хартия. Кървавочервени устни, искряща усмивка и изправена стойка – това са само част от изискванията, за да бъдеш истински заек, защото да си заек, това е привилегия, власт и слава. Истинските зайчета не позволяват на клиентите да им мачкат искрящобялата опашка, нито

да им дърпат ушите. Те са винаги енергични, никога тъжни или изморени. Няма гаджета и съпрузи, имат само добри приятели. Винаги са насреща, не пропускат да повдигат настроението, а с него и оборота на бара. Зайчетата обикалят на високи токчета и доволно сервират коктейли с усмивка на лице. Най-важното, което едно зайче трябва да научи и никога да не забравя, е името на господин

Плейбой – самият Хю Хефнър. Защото е по-добре да си в списъка с послушните зайчета. За този „бляскав” живот разказва американската журналистка Глория Стейнем. Именно заради този свой текст, който разкрива какво се крие зад големите заешки уши, Стейнем пробива в публицистиката и предизвиква истински фурор през 60-те години на миналия век. Всъщност дотогава самата Стейнем не се е

докосвала до помпозността на живота. Зад редовете наднича млада жена, която едва 10-годишна става свидетел на раздялата на своите родители. Бъдещата журналистка е отгледана от самотната си майка, Рут Нювиле, редовен посетител в санаториуми за ментално болни. Въпреки трудностите Глория успява не само да завърши гимназия, но и да продължи образованието си в Университета Смит в Масачузет, където става част от сестринството Фи Бета Капа (б.а. – най-старото и престижно сестринство в страната, част от което са най-добрите студенти на университета). През 1960г. Глория Стейнем става първи-

ят назначен служител в сатиричното списание *Help!* С изключително нисък бюджет, издателската къща *WarrenPublishing* ангажира млади таланти, които да изиграят сценарии с теми за възрастни. Сред талантите, които са част от списанието, са младият Уди Алън, Тери Гилиъм и Джон Клийс. В следващите години Глория продължава да се занимава с журналистика. Сред първите посериозни ангажименти е работата на свободна практика за сп. *Esquire*. Една от първите задачи на младата Глория е да напише текст за контрацепцията. След редица поправки и пренаписвания, текстът излиза през 1962 г. и проследя-

ва борбата на жените, принудени да избират между кариера и брак. Тезата изпреварва книгата на Бети Фрийдан „Женската мистика“, по-късно добила световна популярност и превърнала се във вдъхновител на втората вълна на феминизма. Както вече бе споменато, това което всъщност издига Стейнем, е статията *A Bunny's Tale* („Заешка приказка“), поместена между страниците на сп. *Show*. За да я напише, американката влиза под прикритие в нюйоркския клуб „Плейбой“, където става част от армията зайчета на скандалния издател и създател на най-известното еротично списание „Плейбой“. Текстът наподобява тъжен разказ за жени, принудени да са ходеща стока на токчета, жени, които работят по 24 часа без почивка, целящи да привлекат вниманието на богати бели мъже на средна възраст. Дори в заешки костюми, момичетата на „Плейбой“ не откриват Обетованата земя, а са подложени на фи

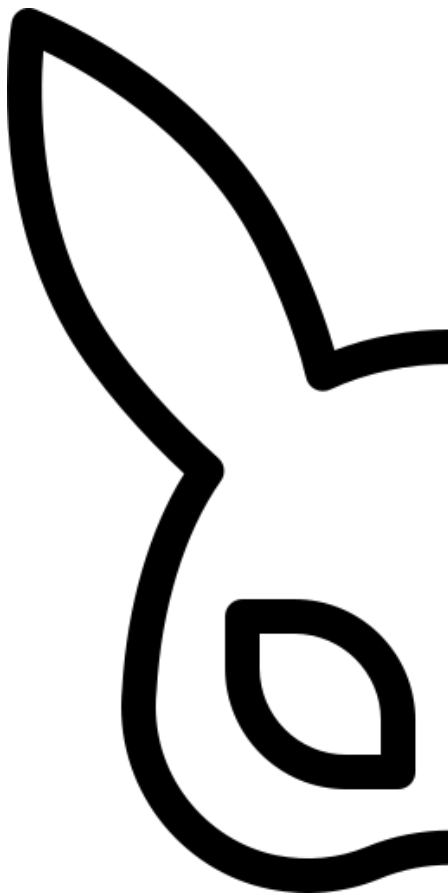

зически трудна и нископлатена работа като сервитьорки, гардеробьерки, продавачки на цигари и списания за възрастни. Минимално заплащане за осемчасов работен ден, без почивка, постоянни глоби и дори ситуации на сексуален тормоз са част от привидно примамливата професия на зайче. След публикуването на статията, за Стейнем е изключително трудно да получи нови предложения за работа. Според нея причина за това е, че тя завинаги ще бъде възприемана като зайче на „Плейбой“. Истината е, че разследването донася по-голямо признание. През 60-те години на миналия век феминисткото движение се е свързвало предимно със самотни, нелицеприятни жени, мъжемразки и застаряващи лесбийки. Стейнем обаче била красива и интелигентна млада жена. В момента, в който тя се обявява за феминистка и решава да се посвети на борбата за справедливост и равни шансове за всички, обществото

е объркано. Възможно ли е феминистките да са толкова близо до идеала ни за жена? И мъжете, и жените започват да гледат на феминистките с други очи. Стейнем предизвиква фурор, тя преобръща представите на масата и оставя единствено недоумение след себе си. Въпреки това трудностите продължават.

Нужни са интервю с Джон Ленън за сп. *Cosmopolitan* и седмична рубрика по американската телевизия NBC, за да може журналистката да бъде приета на сериозно и най-после да получи позиция в сп. *New York* през 1968 г. Работата там я изпраща на дебат относно абортите, който се провежда на найнетрадиционното възможно място, а именно в подземнието на църква в Ню Йорк. Слушайки дискусиите, у Стейнем се възвръща споменът за собствения аборт през 1957 г. в Лон-

дон, когато процедурата е все още нелегална. Тя осъзнава, че не се чувства виновна за взетото решение, защото за първи път в живота взима своята съдбата в собствените си ръце. Това е моментът, когато тя започва да се възприема като феминист. През 1972 г. Глория Стайнем е една от създателките на сп. *Ms. To*

започва като специално издание на сп. New York Ms. е запомнено като първото американско феминистко списание и излиза и до ден днешен като част от FMF (Feminist Majority Foundation). В изданието са поместени теми, сред които истории на жени, преживели аборт, както и литература в помощ на нежния пол в борбата му със социалните норми. „Като журналист осъзнах, че наистина за жените липсваха текстове, написани и контролирани от жени, и това ме мотивира заедно с още няколко жени да започнем списание Ms.“, споделя Стейнем. Успехите ѝ не спират дотук. През 1972 г. Стейнем става първата жена, говорила пред Националния пресклуб във Вашингтон, САЩ. Има многобройни публикации и интервюта по темата за феминизма и равенството между половете. Образът е пресъздаден в произведения за малкия и големия екран, а тя самата се превръща в икона на втората вълна

на движението за равнопоставеност. До ден днешен Глория Стейнем продължава да се бори за най-различни социални каузи и не спира да вдъхновява последователките си със своята виталност и дух дори на 86-годишна възраст. Тя е тази, която разбистереотипите за „палавото“ зайче, доказвайки, че резултат винаги има, стига да не се отказваш. Жената, застанала до всички свои сестри. Неспиратца да търси, да пише, да пита и да говори. Това е Глория Стейнем – създадена да се бори.

ВЕЛИНА
СТАНОВА

Магьосникът с футболна топка и градът, който никога не го забрави

Разказ за Наполи, чудесата и човешкото

Той е навсякъде в Неапол: неговият лик ви наближава из множеството графити в града, можете да опитате пица с името му, а чуete ли силен тътен, бъдете сигурни – това са фойерверките, посветени на него.

Ако сте турист и се разхождате из красивия Неапол, или местен, който неведнъж е минавал из улиците на града, то няма как да изпуснете едно име – Диего Марадона. Въпреки че последната му игра за местния

футболен отбор „Наполи“ е през 1991 г., почитта към аржентинския футболист остава все така силна и до днес.

Защо един град превръща магьосника на футболния терен в божество? Как хора, които никога не са го виждали на живо, говорят с огромна почит за него? Как мистерията около Диего го превръща във величието Марадона? На тези въпроси отговори дават двама фенове на „Наполи“ от коренно различни

поколения.

Бруно Колиморо е израснал в Неапол. Фен на футболла до мозъка на костите си, той открехва вратата за безусловната любов на града към Марадона: „През 1980 г. в близост до нашия град имаше зловещо земетресение. Близко 2 500 души загинаха, а хиляди останаха без дом. И преди това нашият град беше беден. Неапол се намира в Южна Италия. Всички ни свързваха с мафията,

а от Севера отправяха обидни послания по наш адрес. Смятаха ни за крадци, измамници – хора, които са готови на всичко за своята прехрана“; споделя запаянкото.

Неапол отчаяно има нужда от ново лице. Нещо положително, с което да бъде асоцииран. И го получава от наподобяващия сам по себе си природно явление, което няма как да бъде спряно – Диего Армандо Марадона.

През 1984 г. аржентинският футболист се влиза в съставана „Наполи“ и променя града. Завинаги. „Още когато се е разпространил слухът, че играч като него може да пристигне в нашия град, всички били в екстаз. Улиците били пълни с фенове, а хората истински щастливи. Видели светлина в иначе тъмния тунел“, казва младият фен на отбора – Франческо Волпо.

„На представянето му на стадиона имаше 60 000 души. Всички си бяха платили, за да го видят за 15 минути. Градът не живееше с Марадона. Градът беше Марадона! Той ни обеща, че няма невъзможни неща и ще станем шампиони на Италия. Бяхме сигурни, че това

ще се случи!“, спомня си Колиморо.

Обещанието е изпълнено. От отбор, който не будил впечатление до онзи момент и никога не е бил сред най-добрите в Италия, „Наполи“ се противопоставя на най-силните в страната. И успява – превръща се във футболния цар на Ботуша.

„Секунди след като станаме шампиони, започнахме да празнуваме. По площадите имаше жени, които никога не са стъпвали на футболен мач, но знаеха, че това е новото начало за нашия град. Кучетата бяха боядисани в цветовете на нашия клуб – небесносиво. От днес всички ще ни свързват с Марадона. Всичко негативно беше остана в миналото“, споделя 52-годишният Колиморо.

„В негова чест много хора кръстиха децата си Диего. Това се случва и до днес (б.а: Между 1984 г. и 1991 г. в регистъра попадат 515 деца, които носят името на аржентинския футболист)“, допълва Волпо, който е роден през 1994 г. и така и не е имал възможността на живо да види уменията на Дон Диего с екипа на „Наполи“.

Неапол вече е на футболната карта. Марадона е считан за божество, но любовта му към живота се оказва по-силна от самия него. Славата отнема от величието на аржентинския играч.

„Диего не можеше да остане незабелязан. Ако излезеше навън, в ресторант за секунди тълпа от хора го заобикаляше. Не е лесно да издържиш на тежкото бреме на славата. Може би ние го обичахме твърде много, затова и той посегна към наркотиците. Те бяха неговата утеха“, с тъга отбелязва Бруно Колиморо.

„Знаем много добре за пороците му: за връзките с Камора (италианската мафия), за извънбрачните му деца и множество любовни афери. Но въпреки това ние го обичаме. Той е като наш баща, брат или син. Ние го чувстваме като член на нашето семейство. На нашите близки прощаваме всичко, колкото и лошо да е

стореното.“

През 2005 г., 14 години след като за последно се появява на стадион „Сан Паоло“ в Неапол с небесносинята фланелка на „Наполи“, вече окачил футболните бутонки, Диего Марадона отново е в града. А любовта на местните си остава все същата. Хиляди блоки-

Диего си е тръгнал.

На 25 ноември 2020 г. Неапол остана пуст. И не защото са празни улиците му, а защото душата му опустя. Емоционалните неаполитанци дни наред не можеха да приемат новината, че Диего Марадона е приключил земния си път на 60-годишна възраст. Аржентинецът си

„Нашият град се намира в опасната червена зона за разпространение на COVID-19. Въпреки това живеещите в Неапол се стекоха пред стадиона, запалиха свещи, поплакаха. И всичко това беше за човек, който дори не е италианец. Диего е аржентинец, но по душа е повече неаполитанец от

рат улиците и създават истинска суматоха, следвайки аржентинеца във всяко едно негово движение. Възгласите в негова чест, шаловете в цветовете на отбора и фланелките с митичния номер 10, който е носил, се срещат навсякъде дори часове след като Дон

тръгна кротко и спокойно – контрастно на буйния му начин на живот. И подобно на всички мигове, в които Диего е радвал футболните фенове през своята кариера, а дори и тези, които не са се интересували силно от спорт, Неапол отново засвидетелства своята почит към Марадона.

всички нас. Израснал е в бедно семейство, имал е много трудности, но е стигнал до световния връх. За хората, които ни гледат отстрани, той е футболист. За нас обаче Марадона е нашето спасение.“, казва Бруно Колиморо. За по-малко от седмица в Неапол решават да про-

менят името на своя стадион. „Сан Паоло“ вече е прекръстен в памет на Диего Армандо Марадона.

В наши дни милиони фенове по цялото земно кълбо се прекланят пред таланта на аржентинския магьосник. Тези, които го почитаха още приживе като футболно божество, бяха неаполи-

танците – хората, които никога не забравиха промяната, която внесе Дон Диего.

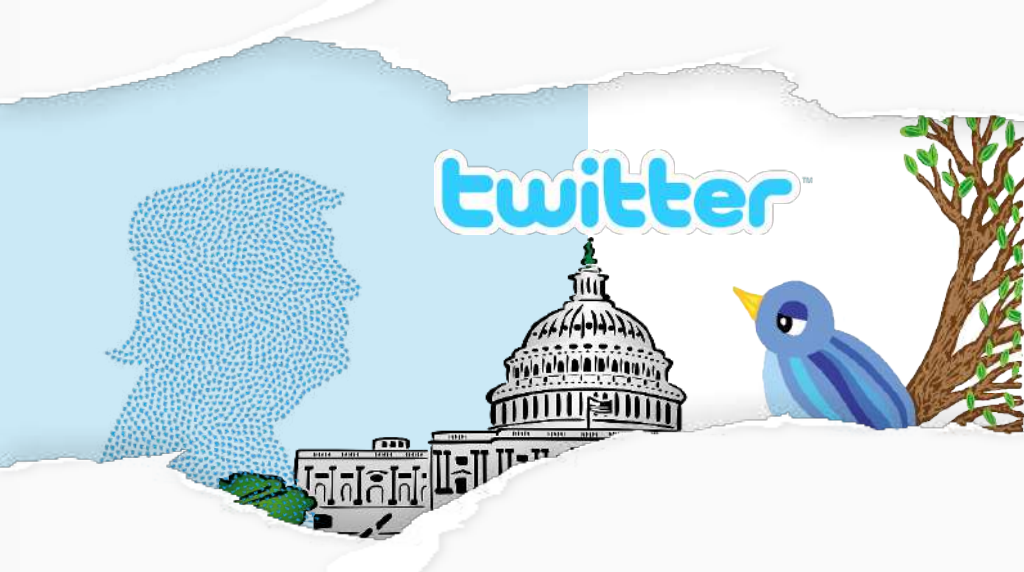
Големият футболист си отиде. Легендата остана. Господ прибра своя ангел, който изпълни своята мисия, а именно да спечели любов за футбола на земята. И още по-важно – да донесе щастие на цял Неапол. Завинаги

в сърцето на всеки местен ще има място за 5 свещени букви, едно незабравимо име – Диего.

Източник: Britannica

**КАЛОЯН
КЮРКЧИЕВ**

Чурулик, чурулик!

Как Туитър влияе на обществото при политически кампании?

Наръчник за начинаещи

Според доклада „*The Global State of Digital in 2020*”, отразяващ настроенията в дигиталния свят за предходната година, повече от 320 млн. души по цял свят използват **Туитър**. Политици, спортисти, актьори, известни личности са в платформата, за да комуникират на международно ниво.

Данните на проучване, проведено през 2019 г. в **България**, сочи, че родните потребители на социалната мрежа са предимно мъже (65.1%). Средната възраст е 31 - 45 години, като най-младите (под 18 г.) и възрастните (над 60 г.) са едва 3%. По-големият процент от българите в мрежата живеят в София (66.7%) или в някой от по-големите градове (19%). Любопитно е да се каже, че според статистиката потребителите у нас, които са с доходи над средните, имат собствено жилище и владеят английски език.

Сами можете да видите колко е използвана платформата, независимо дали за забавление, училище или работа. Тогава...

Кой въведе Туитър в политиката или политиката в Туитър?

Барак Обама спечели президентските избори в САЩ на 4 ноември 2008 г. Може да се каже, че този успех се дължи на факта, че по време на кампанията си бъдещият държавен глава използва социалните медии в своя полза и успя да мобилизира широката общественост онлайн. Възползвайки се от над 15 сайта за социални мрежи,

Обама успя да повиши осведомеността и финансовата си подкрепа в надпреварата.

Оттогава решението на Барак за силно мултимедийно присъствие често се сравнява с издигането и избирането както на Франклин Д. Рузвелт, така и на Джон Ф. Кенеди чрез приобщаването на радио и телевизионни медии в историята на комуникация между Белия дом и американската общественост.

Кой взе пример?

Присъствието на **Доналд Тръмп** в социалните мрежи привлече вниманието по света. Той често използва Туитър, за да коментира други политици, знаменитости, граждани и ежедневните новини. Откакто официално обяви кандидатурата си през юни 2015 г. до първата половина на своето президентство, той е написал над 17 000 туита. **От началото на президентството му неговите публикации се считат за официални изявления на президента на САЩ.**

Една **правописна грешка** на Тръмп, който написа дума, която никой не знае какво точно означава - „Ковфефе“, получи над 127 000 споделяния и 162 000 харесвания.

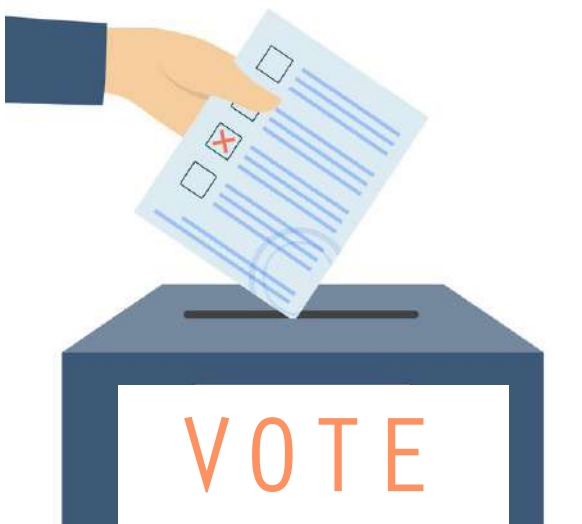
През 2020 г. по официални данни 189 държави имат официално присъствие в Twitter, било чрез лични или институционални акаунти, управлявани от държавни и правителствени ръководители или външни министри.

Доналд Тръмп оглавява класацията за най-следвани световни лидери, след него се нареждат премиерът на Индия Нарендра Моди и Папа Франциск.

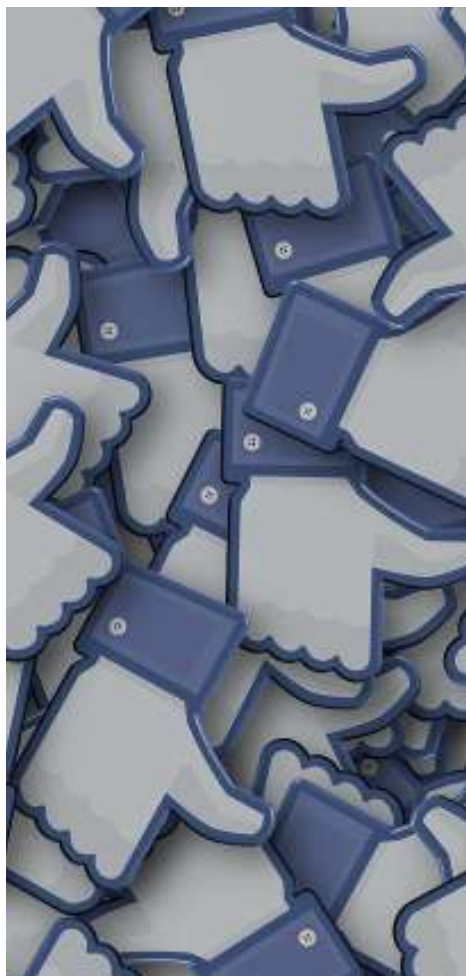
Българското присъствие

Българските държавни институции подценяват възможността за общуване с родните потребители чрез Туитър. Въпреки че първите в държавата – премиерът **Бойко Борисов**, който има 98 500 последователи, и президентът **Румен Радев** с 7 245, двамата не се възползват от възможностите на платформата. Столичният кмет **Йорданка Фандъкова** е „следвана“ от близо 11 хил. последователи в мрежата.

В средата на годината профил си направи и главният прокурор *Иван Гешев*. В началото той бе посрещнат с недоверие от българските потребители, но успя да привлече вниманието им и да започне комуникация, като вече има 4 611 последователи.

Любопитно е също, че един от най-следваните българи в мрежата е бизнесменът *Васил Божков*, който има няколко обвинения и в момента се предполага, че е в Дубай, далеч от българските власти. Въпреки това той има 5 364 последователи и се радва на обществена подкрепа, като промотира своята партия в социалните мрежи.

Какво предстои?

По време на пандемията от COVID-19, хората бяха лишени от социални събирания, преминаха и през задължителна социална изолация. Активността в социалните медии и потреблението им се увеличи драстично. Използването на акаунти, новите регистрации и инсталирането на приложения се повишиха в опит да бъдат компенсирани формите на комуникация лице в лице. В днешно време всички получават информацията си най-вече от социалните мрежи.

ИВАНА
ИВАНОВА

Цензура и свободно слово

За какво да бъдем нащрек в социалните мрежи

Всеки носи отговорност за това, което публикува онлайн, независимо за коя социална мрежа става въпрос. Дали ще коментирате снимката на ваши близки, или споделен видеоклип от друг сайт, трябва да бъдете внимателни, защото, макар и да имате профили тук или там, то юридически профилите все още принадлежат на съответната платформа.

За какво трябва да внимаваме, кога нарушаваме правилата и най-важното – как да се защитим? Тук ще намерите отговорите на тези няколко въпроса.

Системите за нарушения на голяма част от платформите си приличат. Именно затова може да се каже, че **ако научите какви са правилата на една социална мрежа, съвсем логично е те да се прилагат и при останалите**. Още повече когато собственикът на въпросните социални мрежи е един и същ.

Има три основни причини, които могат да бъдат фактор, за да бъдете обвинени в нарушение и дори да понесете санкции:

- Дискриминация въз основа на пол, раса, нация, език и религия.
- Пропаганда, призови за насилие, терор или терор.
- Подбуждане към неспазване суверенитета на държавата или управляващата партия.

Цената на свободното слово по света

Всяка страна има върховен закон, който е над всички останали. У нас това е **Конституцията**, в САЩ – също. Освен, разбира се, всички останали различия около правните регламенти и норми, не трябва да се забравят поправките в Конституцията на САЩ, които уреждат правата за свобода на слово, за носене на оръжие, за гласуване и пр. Може би най-често ще чуете да се цитира „**Първата поправка**“ относно ограничението на свободата на словото, когато то води до незаконни действия. Интересно е да се отбележи, че човек не носи наказателна отговорност за шега по адрес на президента. Тук американското законодателство предвижда глоба в размер на 1 700 долара.

Ако потребител заплашва някого с физическо насилие в дадена социална мрежа, то той може да стигне до арест. Съществуват примери за потребителите на **Twitter** и **Facebook**, които са получили реални присъди за смъртни заплахи, насочени към американски президенти.

Във **Франция** в случай на дискриминация онлайн човек може отново да отнесе глоба или да бъде осъден да полага общественополезен труд. Например, ако потребител унижи достойнството на друг по повод принадлежността му към определена социална група, религия или раса, то той ще бъде глобен. Организирането на въоръжен протестима нелеки последствия – затвор за срок до една година.

В **Германия** дискриминацията се наказва с по-тежко наказание - до пет години затвор и глоба за обида въз основа на вероизповедание или сексуална основа и със сексуална конотация.

Във **Великобритания** потребител, чиито публикации дискриминират представители на друга раса и подбуждат към расова омраза, може да бъде вкаран в затвора за срок до седем години.

Какво казва правото у нас?

У нас правата ни по отношение на онлайн пространството са уредени в **Наказателния кодекс (НК)**. На първо място това е чл. 162, част 1 от НК:

„... който чрез слово, печат или други средства за масова информация, чрез електронни информационни системи или по друг начин проповядва или подбужда към дискриминация, насилие или омраза, основани на раса, народност или етническа принадлежност, се наказва с лишаване от свобода от една до четири години и с глоба от пет хиляди до десет хиляди лева, както и с обществено порицание”

На второ място е чл. 164:

„... който проповядва или подбужда към дискриминация, насилие или омраза на религиозна основа чрез слово, печат или други средства за масова информация, чрез електронни информационни системи или по друг начин, се наказва с лишаване от свобода до четири години или с пробация, както и с глоба от пет хиляди до десет хиляди лева”.

Един интересен световен пример, или какво да не правим в социалните мрежи

„**ВКонтакте**“ или VK е социална мрежа, създадена от руския предприемач Павел Дуров през 2006 г. Само 8 години по-късно, през април 2014 г., той подава оставка, като обяснява решението си със занижената свобода на действие. През същата година водещата руска компания за е-услуги „Mail.ru Group“ поетапно изкупува „VK“ и до септември става едноличен собственик.

Какво се случва с мрежата сега? През последните 8 години десетки потребители на „VK“ са осъдени да плащат глоби, да излежат

ват условни присъди, а някои дори са лишени от свобода за думите си в социалната мрежа, в разрез със законите на **Руската федерация**.

На 13 август 2018 г. главният изпълнителен директор на социалната мрежа Андрей Рогозов обяви въвеждането на нова функция за поверителност, която позволява на потребителите максимално да скрият своя профил, като го оставят отворен само за приятели. Очаквано, причина за това е големият брой наказателни дела за публикации онлайн. Новата опция влиза в сила на 31 август 2018 г.

Най-често наказанията са свързани с нарушаване на три члена от Наказателния кодекс на Руската федерация.

Първият от тях, чл. 282, е свързан с **подбуждането към омраза** или вражда, както и унижение на човешкото достойнство. При първо нарушение се носи административна отговорност, повторното нарушение в рамките на една година се наказва с глоба или принудителен общественополезен труд или лишаване от свобода от 2 до 5 години.

Вторият член – чл. 205.2 – е свързан с **„публичните призови за терористични дейности**“, „публично инициране на тероризъм извършено с помощта на средствата за масова информация или електронни информационни и телекомуникационни мрежи, включително Интернет“. За това също се предвижда глоба или лишаване от свобода в срок от 5 до 7 години. Любопитно е, че чл. 205.2 обаче бе отменен през юли 2016 г.

Третият член е чл. 280 за **подбуждане към екстремистка дейност**. За него се предвижда принудителен труд или лишаване от свобода до 5 години.

Не е изненада, че се стига до **съдебни дела**. Пример е казакстанецът **Витолд Филипов**, който през 2012 г. получава призовка. В нея се посочва, че на снимките в профила му във „VK“ има скрийншот от филма „Американска история X“. Всеки профил в руската социална мрежа има папка за „**Харесани снимки**“. С това се защитава и Филипов, който настоява, че снимката не е негова, а само я е „харесал“. Чл. 282 от НК е прекласифициран в админи-

стративен член 20.3 - Пропаганда на нацистки символи. Накрая Филипов плаща глоба от 1000 рубли.

Друг пример е хокеистът **Андрей Касаткин**, осъден заради публикация. В нея има снимка с ксенофобско съдържание. Тя изобразява мъж с хокейна маска, който държи брадва, чийто надпис гласи „**Вземай брадва, гостите от планината идват**“, като съответно става дума за жители на Кавказ. Установено е психично заболяване на Касаткин и той е изпратен на принудително лечение. Същата година, а именно 2013 г., друг мъж на име **Вячеслав Шабанов** е осъден на 3 години и 4 месеца затвор. Причина за това е, че в профила си във ВКонтакте той публикува текстове и видеоклипове, „насочени към разпалване на омраза към мюсюлманите и съдържащи призови за терористични дейности“. Според чл. 205, описан по-горе, това е пропаганда за тероризъм.

Един от най-скорошните примери е от 2016 г., когато **Андрей Бубеев** е осъден на 2 години и 3 месеца затвор, защото е признат за екстремист и сепаратист. Причина за присъдата става публикувана снимка на тубичка за паста за зъби и надпис „**Изтласкай Русия от теб**“.

Примерите са стотици, а възможните причини да ви осъдят – може би още повече. Бъдете внимателни, запознайте се с правата си, с правилата на социалната мрежа, която използвате, и с правните рамки на национално ниво.

**ВЛАДИСЛАВ
ДОНЕВ**

Американският медиен театър

На 7-и ноември тази година САЩ избра своя 46-ти президент. Въпреки че електорите все още не са обявили официално гласовете си, медиите побързаха да потвърдят победата на Байдън, след като кандидатът на Демократическата партия спечели ключовия щат Пенсилвания, както и още няколко щата, в които първоначално водеше Тръмп.

Изборите бяха голямо предизвикателство не само пред двамата кандидати, но и пред самите избиратели – противоречивата информация за коронавируса, предприетите мерки, които за някои хора бяха адекватни, за други – не, влиянието на пандемията

върху икономиката, протестите срещу институционалния расизъм след убийството на Джордж Флойд. Тези проблеми са посочени като причината за загубата на Доналд Тръмп, като от страна на демократите се поддържа твърдението, че една от най-големите му грешки е разделението на американците, което неговото управление предизвика.

Разделение има, но причината не е Тръмп.

В продължение на години Демократическата партия води политики на идентичност, а медиите, които ги подкрепят, създават фалшиви реалности чрез постоянното цензуриране, липса на обективност и контекст в представянето на нови-

ни. На тези президентски избори американците не гласуваха за Байдън, те гласуваха против Тръмп, който постоянно е демонизиран от мейнстрийм медиите и от известните личности – шоу водещи, които го заклеймяват като фашист, игнорират постиженията на администрацията му, коментатори, които престолено се разплакват в ефир от победата на Байдън, защото Америка вече е „по-безопасна“, и лицемерно защитават истината. Неслучайно ***за Байдън са гласували повечето млади американци*** – лесно манипулируеми чрез социалните мрежи и следвайки сляпо любимата си холивудска звезда, която

им казва за кого да гласуват. Президентските избори се проведоха не между Тръмп и Байдън, а между Тръмп и медиите, вкл. социалните мрежи. Те спечелиха изборите за Байдън и Харис.

Любимата на крайните либерали политическа коректност, втъпяването от страна на университетски преподаватели, че студентите са жертви на системата и флиртуването им със социалистическата идеология са причините за силната поляризация у американския народ. Протестите на движението BLM (Black Lives Matter – Животът на чернокожите има значение) срещу несъществуващия институционален расизъм, превърнали се в безредици, довели до смъртта на невинни, бяха едно от оръжията на демократите срещу Тръмп. „Протести“, породени от умишлено игнориране на факти от страна на медиите, разчитащи на емоционалните изблици на невежи граждани, които рушат и използват агресия, а после са оправдани с твърдението, че това е „естествен отговор“ на случващото се в страната.

Недокрай представената информация дейст-

ва като катализатор за недоволство. Когато разгневени хора са на улицата, вече е късно по рационален път, подкрепен с факти, да им се докаже, че определен проблем не е изследван напълно, не е разгледан обективно. Те трудно могат да бъдат разубедени и тогава заклеят това допълнително изясняване като още едно доказателство за техните недоволство и агресия са оправдани. Това се случи с протестите срещу институционалния расизъм, които се породиха след убийството на Джордж Флойд – имаше предложение за премахване на полицията, в градове като Минеаполис и Чикаго настана хаос, като главната причина беше, че „полицаяте убиват черни без причина“. Според статистика на WashingtonPost през 2019 г. 999 души са били убити от полицията. От тях 250 са чернокожи, 229 души са били въоръжени с огнестрелно оръжие, нож, превозно средство и други. Проблемът е, че често представените статистики сочат, че повечето убити през годините са афроамериканци, но без да се посочи причината за това.

Големите медии в САЩ използват репутацията си, изградена през годините, за да изглеждат достоверни, като по този начин доверието в други, по-малки медии намалява. Става трудно откриването на истината – когато всички големи медии пеят в един глас, изглежда, че съобщеното наистина е вярно. Затова част от аудиторията се обръща към Youtube каналите, които стават все по-популярни. Дори когато те сбъркат, никой не обръща внимание – редица медии подценяваха вируса и твърдяха, че тревогата е безпочвена.

Едно от другите средства на демократите е преувеличаването и пречупването при представяне на информация през призмата на расата и пола. Който не е съгласен с дадено твърдение или представя факти, които могат да опровергават противоположната теза, е или расист, или сексист, или хомофоб.

Стратегичното използване на Туитър от страна на Тръмп е успешно и ефикасно. В интервю с Лесли Стол той споменава, че това е единственият начин казаното от него да достига до хората достоверно. Въпреки

това социалните мрежи са още една от силите на Левицата. През октомври „Ню Йорк Пост“ публикува в Туитър страницата си статия, според която синът на Джо Байдън – Хънтър Байдън, е участвал в корупционни схеми, като

отново действа по подобен начин: профилът на шефа на граничната полиция в САЩ беше премахнат след негов туит относно голямата ефикасност на новата гранична стена с Мексико.

Фалшивите новини, влиянието на известните

доминирани от Тръмп и Пенс), а непрестанното насаждане на омраза и лъжи помогнаха на кандидатите на Демократическата партия да стигнат до Белия дом.

Тазгодишните президентски избори не се проведоха безпроблем-

баща му е обвинен в същото, и то когато е бил вицепрезидент. Публикацията беше свалена от Туитър, по-късно социалната мрежа беше обвинена в цензура, а изпълнителният директор Джек Дорси трябваше да отговаря пред Сената. Наскоро Туитър

личности, приписването на вина и дезинформацията бяха основните сили на Байдън и Харис за спечелването на изборите. Не митингите, които бяха посещавани от значително по-малко хора за разлика от тези на Тръмп, не дебатите (които впрочем бяха

но – отправени бяха обвинения от страна на републиканци срещу Демократическата партия за преброени нелегитимни гласове. В социалните мрежи се появиха клипове как се прикриват прозорци на помещението, в които се броят бюлетини, и се отказва дос-

тъп на републиканци да наблюдават броенето в окръзи в Пенсилвания. В отговор на това беше издадена съдебна заповед те да бъдат допуснати, но въпреки това тя беше игнорирана, а по-късно Върховният съд разпреди да се отделят бюлетините, получени след деня на изборите. Има прогнози, че това може да е благоприятно за Тръмп, след като номинираната от него Ейми Кони Барет беше назначена след смъртта на Рут Гинзбърг. Така в момента Върховният съд е съставен от 6-ма консерватори и 3-ма демократи.

Според Републиканската партия съмненията за легитимността на гласовете е основателна, след като имаше случаи на изхвърлени в кофи за боклук бюлетини (всичките в полза на Тръмп), гличове на софтуерите, които прехвърлили 6000 гласа за Тръмп на Байдън. В щата Мичиган например републиканец е бил победен от демократ в надпревара за поста окръжен комисар с разлика от 104 гласа. Установен е обаче технически проблем, след чието отстраняване се оказало, че републиканецът печели с малко над 1100 гласа.

Тръмп още преди месеци критикува бюлетините, подавани по пощата, и как те могат да се използват за измама по време на изборите. Също така републиканците обвиниха демократите за 138 000 „намерени“ бюлетини в Мичиган, като всяка от тях се оказала в полза на Байдън. По-късно се съобщи за още непреброени бюлетини в Джорджия, като по-голямата част от тях били за Тръмп. Появи се и информация за преброени гласове на починали хора.

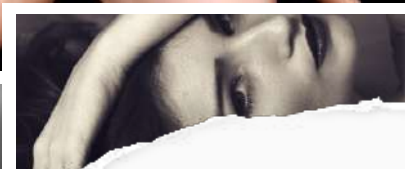
Демократите отхвърлят обвиненията, като твърдят, че изборите са били проведени честно и Тръмп трябва да приеме загубата си. Според някои тя се дължи на това как той се отнесе с пандемията от коронавируса – не е взел сериозни мерки и той самият е причина за смъртта на хиляди души. Въпреки това в началото на пандемията, когато Тръмп затвори границата с Китай, беше обвинен в расизъм и ксенофобия. През април говорителят на Камарата на представителите Нанси Пелози отиде в китайския квартал в Сан Франциско, за да покаже, че „мерки са взети и

няма причина за страх“, и да призове хората също да посетят квартала, като след това обвини президента Тръмп, че не взима вируса на сериозно.

По време на протестите демократите подкрепяха протестиращите, а лекарите, които се предполага, че са против тълпите заради опасността от заразата, дори им ръкопляскаха. След победата на Байдън негови поддръжници излязоха на улиците и празнуваха победата му, неспазвайки социалната дистанция, която демократите така силно призоваваха да се спазва.

Изборите действително могат да се окажат проведени честно и легитимно; републиканците пък могат да се окажат прави. Но и в двата случая изходът от тях няма да е благоприятен: в единия – измама с гласове, в другия – заблуда на голяма част от американците, която ще продължи да бъде поддръжана от театъра, който медиите ще представят.

ПЕТЪР
ГАРГОВ

Съвременната Мона Лиза

Естествената красота по неестествен начин

От времето, когато гениалният Да Винчи сътвори загадъчната Мона Лиза, са изминали повече от 500 години. Свенливата и усмивка и семплата и осанка я направиха емблема на цяла една епоха. И със своите нежни черти тя описва рамката на женската красота...

До началото на 20 век.

Съвременната Мона Лиза не е усмихната. Тя има високомерен поглед и ясно очертани скули. Веджите и са татуирани, носят – коригиран. Косата е изкуствена, гърдите – уголемени. Позата не е никак скромна, а дори най-малките несъвършенства са коригирани с филтри.

Съвременният еталон за красота ни кара да се за-

мислим от кой момент в своята еволюция жената престана да бъде живо същество и се превърна в роботизирана машина, която може да се нарече „красива“ само ако отговаря на редица стриктни критерии.

Образът на Мона Лиза олицетворява женската красота на прага между Средновековието и Ренесанса. В

този период жената се доближава най-много до своя първообраз. Тялото е запазило своите нежни черти – с тънка талия и широк ханш, а лицето е оставено в своя най-естествен вид, защото се е приемало, че гримираната жена е отроче на дявола. Бялата кожа, меките руси къдрици и розовите бузи са били еталон за чистота, невинност и естествена красота. Външният вид на жената е олицетворявал ролята и в обществото – покровителка на семейния уют, женствена и незабележима.

Най-много метаморфози претърпява образът на жената през XX в. Тогава всяко десетилетие оставя своя отпечатък върху начина, по който светът възприема женския пол. Периодът на двете световни войни, болести, миграция, смяна на политически режими и нови модни течения променят многократно не само външния вид на жената, но и ролята в обществото. Естествената и непринудена красота постепенно се изменя от стремежа към вечна младост, идеалът за женските форми е изменен неведнъж, за да се впишат в рамката на „идеалното” телосложение. А жената се превръща от незабележима

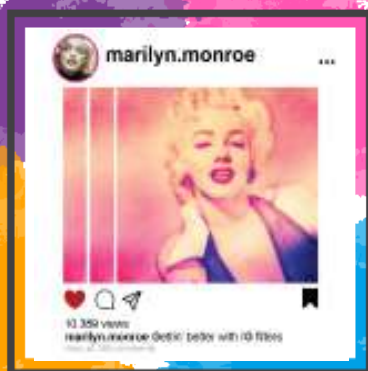
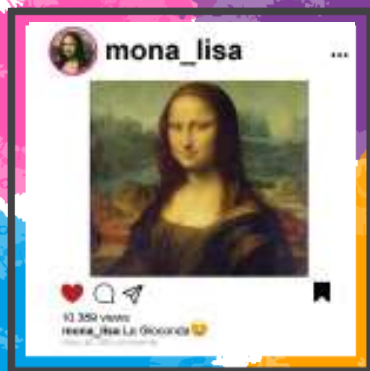

The Feminine

покровителка на семейството в силна фигура, която се бори за своите права и свободата си.

В периода след Първата световна война женският образ излиза от този на скромна домакиня и се превръща в истински блян за силния пол. Късата коса пада в свободни къдрици, гримът е осезаем, устните обагрени в ярко червило, а веждите – тънки. Лицето е слабо и изпито. За женствена се смята онази фигура, която е лишена от всякакви извивки. Жената се превръща в икона и завладява сцената. Въпреки рязката промяна, тя продължава да бъде само обект на забавление за силния пол. 40-те години на XX в. са повратен момент в еволюцията на женската фигура.

Историческата обстановка в тези години прави жената независима, силна и борбена. Нейната обществена роля я отдалечава от грижите за външния вид и измества фокуса върху това да се докаже и да запази своето място в йерархията. Феминизмът е нарицателен за тези години, а нежният пол жертва своята женственост в името на сигурността и инстинкта си за оцеляване.

Говорейки за женска красота, не може да не споменем една от иконите на 50-те – Мерилин Монро. Нейната пишна фигура и платиненоруси коси преобръщат напълно представата как би могла да изглежда една госпожица и поставят ново начало в еволюцията на женската визия. Тя, наред със своите съвременнички, са еталон за женската красота и до днес. Показно затова как една жена може да бъде женствена и сексапилна, без да е прекалено слаба и с корекции по себе си. Естественият вид, гъстите вежди, обемните къдрици и минималното количество грим, подчертани с наситена очна линия и ярко червило, очертават красивото лице. Формите са пишни, а устните – извити в усмивка.

Следващите десетилетия за пореден път изменят идеала за външния вид на жените. Тялото взема превес над визуалната красота. Стенатите и атлетични дами стават модел за подражание. Естествените форми на тялото вече са отживелица – на дневен ред са тренираните тела с дълги крака и оформени мускули. За този период е характерно разнообразие от модни течения, които формират стила на жената – от пъстрия и екстравагантен хипи стил, през спортния, свързан най-вече с аеробика, до истинската еволюция в женската мода – панталона. Паралелно с външния и вид се променя и ролята на дамата в обществото. Тя става равна на мъжа, заема типично мъжки позиции и това

личии у нейния стил. Панталонът заменя полите, а костюмът – роклите. Косата е прибрана, а визията на жената подсказва, че тя е достойна да заема всяка позиция, достъпна за мъжете.

90-те години водят нови тенденции за женския образ. Те са известни като ерата на супермоделите – слаба и плоско тяло, блед и болнав вид. Обичайно за тогава е жените да се подлагат на мъчителни лишения, за да изглеждат като своите идоли.

Началото на 21 век преобръща представата за външния вид на жената. Започва ерата на куклите „Барби” – изправена коса с обем в корените, изкуствено потъмнена кожа, която имитира естествен загар,

малки устни в телесен цвят. Прекалено слабо то тяло е заменено с нормални женски пропорции, а гладуването остава в миналото – на мода е здравословният външен вид. Характерно за това време е пренасяването. За красиви се смятат жените с по-екстравагантен грим и повече обем в косата, а във визията присъства разнообразие от цветове и аксесоари.

Всяко десетилетие е оставило своя отпечатък върху образа на жената и е дало основата на онова, което се приема за модерно днес. От гледна точка на красотата, съвременната Мона Лиза се връща към идеалите от Средновековието и се опитва да постигне максимално естествен

външен вид. Ежедневният грим се стреми към натурална визия, веждите са подчертани, устните са плътни, а носът малък. Лицето следва естествената форма на черепа с добре изразени челюст и скули. Дългите коси са оформени в небрежни букли. Формите са пишци – големи гърди и широк ханш, тънка талия и слаби крака. Красивото тяло е стегнато и тренирано.

Съвременната жена е противоречие.

Тя постига естествен вид по неестествен начин. Ако веждите не са ясно подчертани, татуира изкуствени. Ако миглите не са достатъчно дълги, издължава ги. Ако устните са малки, с хиалурон ще

им придаде обем. Ако носът е крив, ще изправи с ринопластика. Ако скулите не са ясно изразени, ще ги моделира с естетични интервенции. Ако косата не е достатъчно дълга, слага удължения. С импланти повдига гърдите си. Премахва ребра, за да намали талията си. Ненавижда несъвършенствата, премахва всичко, което пречи на перфектния вид на кожата и. Ако това не е достатъчно, коригира и снимките си – „изчиства“ кожата, дърпа скулите, прави ханша по-широк, а бедрата – по-слаби. Премахва през всички тези интервенции, за да създаде перфектния, почти утопичен образ на „естествената“ жена, с която губи „човешкото“ в себе си.

За финал публикува своите произведения на изкуството в социалните мрежи с надпис

#натурална

Тук идва и противоречието. В днешно време естественото се стреми към изкуственото, а натуралното не е нормално.

МИРЕЛА
НИКОЛОВА

Курсове само за „феймъси“ или „Как да станем известни онлайн?“

Спомняте ли си как преди беше модерно човек да посещава курсове по английски, испански, някой друг чужд език или пък рисуване? Днес те са отстъпили място си на новото модерно, а именно – напътствия „Как да бъда феймъс?“

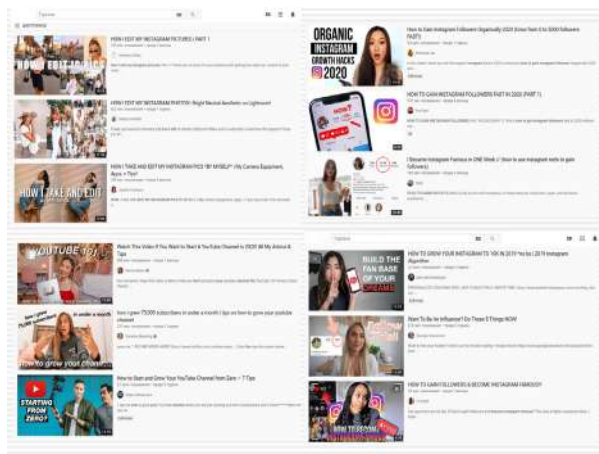
Желанието да бъдем

постоянно онлайн, като че ли се засили през последната година, в която прекарахме доста време затворени въщи. Това „забавление“ сякаш пробуди в някои от нас не просто желанието да прекарваме времето си онлайн, а да превърнем това в наше призвание.

Не на един или двама им е минала през главата мисълта:

„Ех, как ми иска и аз да бях Ютубър...“

Е, как да не му се прииска на човек, като това се оказва една от най-стабилните професии от известно време насам. Хем човек остава въщи на безопасно, хем продължава да работи. Какво повече в дни като днешните? За щастие на мекраклиите, понякога ютубърите сами се издават и обясняват как да стартиращ. Безброй са тези, които дават съвети за това как да боравиш с YouTube, Instagram или Facebook профила си така, че да натрупаш популярност, да привлечеш

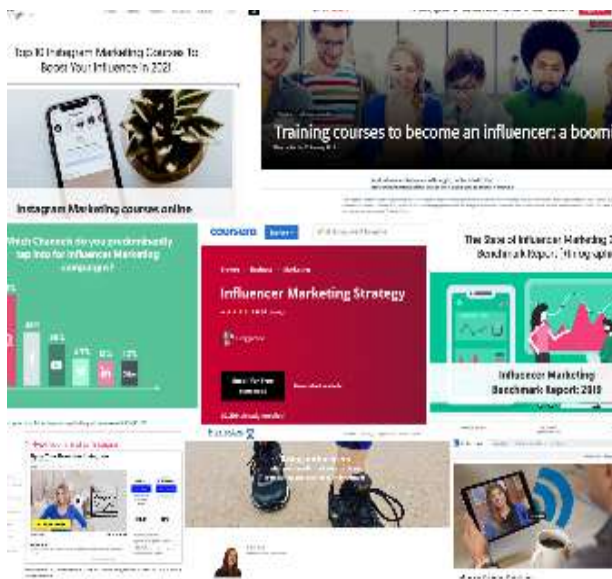
последователи, а междувременно и спонсорства. „Как обработвам снимките си?“, „Как стартирах своя канал?“ са сред най-често срещаните се заглавия на видеа.

Не липсват такива курсове и онлайн, водени от известни хора, разбира се. Може би неведнъж сте попадали на подобни предложения, докато сте разглеждали профилите им в социалните мрежи. Интернет е пълен с оферти за най-добрите курсове, някои сайтове дори правят класации за това кои са в топ десет. А какво всъщност привлича хората към тях? Обещанието да се превърнеш в подобие на всички онези, чийто живот „следиш“ или по-скоро нашето вътрешно желание да бъдем харесвани?

Според професор Кари Купър, един от водещите учени на Института за наука и технологии на Университета в Манчестър,

„хората преследват светлината на прожекторите, защото обичат да бъдат обичани“.

Самите ние подсъзнателно (или напълно осъзнато) се стремим към това да направим добро впечатление на човека отсреща. Някои хора търсят повече внимание и одобрение от останалите. Затова и имена

на курсове като „Популярирай своя бранд в Инстаграм („Pure Your Brand on Instagram“); „Инстаграм Маркетинг 2020: Наръчникши снимка или да напишеш някой пост, кои хаштагове трябва да присъстват в публикацията ти, колко да са, как да поддържаш вниманието на своите почитатели с редовни и интересни „сторита“, съвети как да изчислим най-доброто време за публикуване според нашата аудитория и много други малки детайли.

Може да намерите цели статии, описващи кои са най-подходящите типове публикации онлайн. Кой е най-удачният ден от седмицата за постване, колко текст задържа вниманието, какво мотивира потребителите да се ангажират с даден пост или как да анализирате постове от вашата ниша

или тези на конкуренцията. Статистики кое привлича най-много вниманието на читателите, кои са най-използваните реакции и други.

Растящият интерес само допринася за създаването на още и още такива статии, курсове, анализи, статистики и проучвания. Изглежда, че маркетинговата стратегия за това коя снимка да качиш в Instagram, е цяла наука, а ние сме нейните отдадени студенти.

**КАЛИНА
ДАБКОВА**

Тук и сега

История в снимки

Ако изминалата година ни научи на нещо, то е:

Да обичаме всички и всичко около себе си.

Да ценим пространството, което обитаваме.

Да откриваме вдъхновението във всекидневието.

Да се радваме и на малките порции щастие.

Да си изградим свое собствено „ново нормално“.

Стабилността се превърна в най-ценната валута, минутите всекидневен оазис - в истинското ни богатство.

Преоткрихме красотата на простите неща и заобичахме отново улиците, познати ни до болка.

Припомниме си, че големият път се изгражда от малките стъпки. Или от една разходка из градските пейзажи с фотоапарат в ръка - тук и сега.

На Моста на влюбените /
/13, 13s, 28 mm, ISO 100

Статуята на София,
1/8, 1/500, 270 mm,
ISO 110

Храм "Свети
Седмочисленици" 1/8,
1/2 50, 53 mm, ISO 100

Храм „Св. Неделя“ 1/8,
1/500, 300 mm, ISO 130

Народен театър „Иван
Вазов“ 1/2, 1/320, 50 mm,
ISO 100

Ул. "Цар Иван Асен II" |
1/8, 1/500, 280 mm, ISO 125

Улица „Граф Игнатиев“ |
1/8, 1/500, 475 mm, ISO 200

Регионален исторически
музей – София | 1/10,
1/4,00, 48 mm, ISO 100

ИВАНЕЛА
ЩЕРЕВА

Guide:

Какво да не правиш в Южна Корея

Южна Корея е уникална страна с богата история и култура, в които си струва човек да се потопи. А какъв по-добър начин да го направи, от това да почерпи направо от извора?

Южна Корея, позната още като Юга или Република Южна Корея, също има своите традиции и етикет. Корейците са хора, познати със своето безкомпромисно желание да спазват правилата, затова не е изненада, че държат и останалите да го правят. Добре е, преди да посетите Юга, да се запознаете с приетите норми на поведение. По този начин ще се впишете значително по-лесно и ще се потопите в средата на тази източноазиатска страна. В следващите редове ще откриете няколко правила, които е важно да спазвате по време на пътушествието си в Южна Корея.

Бъдете учтиви!

Едно от основните неща, които трябва да запомните, когато отидете в Южна Корея, е винаги да спазвате добри маниери. Корейците са по-резервирани, затова е важно, когато се запознавате и общувате с тях, винаги да им говорите учтиво; да не се обръщате на малко име и да не ги докосвате неоснователно. Прегръдките, потупването по рамото и всякакви подобни жестове са неприемливи в тази нация. Прието е поздравът да е просто ръкостискане. Важно е по време на ръкостискането да подложите ръка под китката на тази ръка, с която се здрависвате, за да покажете уважение. Разбира се, ако се сбlijите с някого, тази дистанция може да бъде скъсена и да му бъде демонстриран какъв е нашият типичен балкански темпера-

мент. Запомнете, че корейците сами ще ви подсказат кога е дошъл този момент.

Използвайте двете си ръце!

Задължително използвайте двете си ръце, когато подавате или приемате предмети, подаръци и храна. Ако се чудите как да го направите, може просто да хванете китката на дясната си ръка с лявата и по този начин да подадете предмета.

НО е важно да запомните - използвайте само дясната си ръка, когато приемате и подавате питието.

Не влизайте с обувки!

Дом, училища и храмове - това са трите места, в които, преди да влезете, задължително трябва да

събуете обувките си. Имайте предвид, че в коридорите на повечето къщи има поставени пантофи. Те са предназначени за гостите на дома, така че се чувстввайте свободни да ги обуете. В някои ресторанти също е възможно да бъдете помолени да се събуете, не се притеснявайте - никой няма да ви открадне обувките.

Не наливайте сами питието си!

В Южна Корея се приема за крайно неуважително да наливате сами питието си, ако сте в компанията на други хора. Изчакайте и някой ще Ви налее, не се притеснявайте да върнете жеста, като задължително използвайте дясната си ръка. Имайте предвид, че в страната е прието да наливате питие в чашите на другите

всеки път, когато видите, че са празни. Затова, ако не искате да пиете повече, просто оставете чашата си пълна. От друга страна, проява на уважение е да налеете чашата на по-възрастен от вас човек или на такъв, който заема по-висок чин в работата.

**Внимавайте
къде оставяте
клевките си за хранене!**

След като приключите с храненето, не оставяйте клежките си изправени в купата, тъй като по този начин се поставя тамяна по време на погребение. Сред тях витае разбирането, че това носи лош късмет. Затова оставете клежките легна-

ли върху устието на купата.

**Използвайте
лъжицата по предназначение!**

На масата, освен клечки, задължително присъства и лъжица. За разлика от Китай и Япония, където оризът се яде с клечки, в Южна Корея се използва лъжица. Затова не се чудете защо тя присъства на масата. Корейците използват клежките за ядене на зеленчуци, месо и останалите гарнитури.

Избягвайте числото четири!

Числото 4 се смята за носещо лош късмет в Южна Корея, защото има подобно звучене с думата „смърт“. Когато подарява-

те подаръци, имайте едно на ум да не бъдат четири на брой, тъй като това няма да се приеме добре.

Освен това, при евентуално посещение, ще забележите, че в много сгради няма четвърти етаж или той е обозначен с буквата “F”.

Не използвайте

**червен цвят, за да
напишете името на
някого!**

Дори и това да е единствения химикал, който имате и да е много важно да запишете името. Просто недейте! В Южна Корея се смята за лоша поличба да напишеш нечие име червен цвят, тъй като по този начин се обозначават названията на мъртвите.

**Не бягайте от
контакта с очи!**

Когато говорите с някого, винаги го гледайте в очите. Корейците приемат това като знак на уважение.

НО избягвайте директен контакт с очи, когато по-възрастен от вас или ня-

кой от по-висока социална класа ви се кара, или порицава. В тези случаи е прието да гледате надолу в земята, за да изразите срама си.

След като вече се запознахте с част от културата и традициите в Южна Корея, следва списък с някои интересни дестинации в страната.

Демилитаризираната зона

В случай, че посетите границата между Южна и

Северна Корея, споменът ще остане за дълго в съзнанието ви. Съгласете се, че няма как да сте научили всичко за историята на страната, ако не я почувствате на място.

Различни туроператори предлагат екскурзии до демилитаризираната зона, а с някои от тях ще можете да отидете и в „Синята стая“, в която едновременно се намирате и в Южна Корея, и в Северна Корея.

Кулата „Намсан“ в Сеул

Едно от най-завладяващите места в Сеул е кулата „Намсан“, която разкрива панорамна гледка на града. За да я достигнете, можете да използвате лифт или да изкачите планината.

Въпреки че кулата сама по себе си е достатъчна атракция, там ще намерите и много ресторанти, магазини и музеи, които да разгледате. Допълнително

можете да видите и „Бравите на любовта“, където влюбените окачват катинари, които символизират предаността им един към друг.

Караоке стаите

Караоке стаите са супер популярни в Южна Корея. Съберете група приятели или колеги и не се

притеснявайте да покажете гласовите си способности. Караокето представлява хотел, в чиито стаи вместо легла, има подготвена техника, микрофони, песни, понякога и музикални инструменти. Често този тип забавление се използва за фирмени партита, като начин да се сближи колективът

и да се разпусне след работа.

Но основното, което трябва да запомните, е следното: каквото и да правите, където и да ходите и с когото и да говорите, най-важното е да се забавлявате!

**АНТОНИЯ
ЦАПАРЕВСКА**

Кога осъзнаваш, че си пораснал?

Сезони в душата

История за лятото и зимата в нашия живот

Лято. Слънце, топлина, море. Хубава, гъста зеленина и изчистено синьо небе. Само аз ли вече чувам шума от разбиването на вълните и усещам приятния морски бриз? Като дете обичах лятото. Всеки път, когато някой ме попиташе кой е любимият ми сезон, винаги изстрелвах отговора, без дори да се замисля: „Лятото!“. Ненавиждах студа и сега още предпочитам навън да е адска жега, вместо да мръзна на минусови температури. Разбира се, няма как да забравя лятната ваканция и излежаването до обяд, игрите до след залез слънце с приятелите и красивите спомени.

Биологичният ми ча-

совник бързо ме измъква от фантазиите за топлина и ме връща към студената реалност. В събота се събудих рано, а преди мразех това.

Кога пораснах? Както обикновено, и тази сутрин се събудям преди човека до мен. Едвам се сдържам да не усиля музиката на

макс, ей така, „без да искам“, че да го събудя без време. Баща ми правеше така, когато бях малка, за да ме събуди в 7 ч. и да му правя компания за закуска. Така му се ядосвах, а сега аз самата едвам се сдържам да не последвам примера му...

Кога пораснах?

Човек идва на себе си едва след първата чаша кафе, затова и моят ден започва с омагьосващия аромат на кофеин. Следващата стъпка е телефонът. Я да видя какво съм изпуснала – обичайните снимки на отрупани за закуска трапези, видеа от сутрешни тренировки, публикации за песни и няколко съобщения от миналата вечер.

„Нищо ново, каква изненада“, мисля си аз, докато избирам следващия сериал в „Netflix“, който да изгледам на един дъх. Но в този момент дори не гледам, просто оставям шума от екрана за фон.

Кога пораснах?
Не ми достига въздух.

След няколко минути излежаване се запътих към кухнята, за да сложа вода да заври на котлона. Пуснах няколко пакетчета билков чай да плуват в нея и зачаках. Не след дълго водата кипна и без да пропусна мед и лимон, пресипах чая в термос.

„Добро утро“, поздрави ме мъжки глас. „Най-послед“, казах си на ум и се усмихнах.

Беше краят на ноември, термометърът показваше само 3 градуса, но мога да се закълна, че слънцето ме зовеше през прозореца.

Тръгнахме към гората. Усещах топлината на термоса в ръцете ми. Съпругът ми беше хванал поводите на домашните ни любимци, кучетата Макс и Леа, и вървеше пред мен. Загледах

се в тях, после погледът ми се премести върху цветовете на гората. Ето че листата по дърветата вече бяха окапали. Само вечнозелените борчета се бяха изпъчили измежду другите със свежите си бодли. Поздравихме се с няколко човека, които минаха покрай нас. Заслушах се в песните на птиците, които също като нас се радваха на последните топли слънчеви лъчи за годината.

Поех дълбоко въздух – на мига усетих магията около мен. Борчета, шисарки, кестени, паднали есенни листа, а небето – все така синьо. Вече дишам. Кожата по лицето ми щипеше, бузите и носът ми бяха станали червени. Топлината от термоса обливаше дланите ми, но пръстите на краката ми вече губеха своята чувствителност. Едвам ги движех в обувките, тялото ми трепереше, но в душата ми беше лято.

Днес лятото не е любимият ми сезон, а любимото ми чувство. Защото така човек разбира, че е пораснал – годините се трупат, а заедно с тях и поводите

да се радваш. Трябва ти просто любим човек до теб, две мокри муцуни, хубава гледка и гореща напитка в ръка. Поех дълбоко въздух, сякаш съм сега излизам от дълбините на морето в търсене на кислород. И точно там, по средата на горската пътека, осъзнах, че не сезонът навън е от значение за щастието ми, когато душата ми цъфти целогодишно.

ПАВЛИНА
ГЕОРГИЕВА-
СТАНКОВА

Музикантите и стрийминг платформите

Предизвикателствата на новото време

Музиката отдавна вече не е само миг, който може да се изживее в колата с радиото, на концерт на любимия изпълнител или у дома с грамофонните плочи. През изминалите месеци на социална дистанция музиката отново напомни за своето голямо развитие и колко далеч е стигнало човечеството в мисията си да доближи слушателите до артистите, независимо къде и кога.

Винилът, касетките и self-made дисковете с плейлисти отдавна отстъпиха пред неспирния интерес към **стриймिंग платформите** – отговорът на музикалната индустрия към изискванията на модерното време и решението да се предотврати онлайн пиратството на музика. Съвременните консуматорски навици обаче предполагат и сходен подход на музикантите.

Продажбата на физически копия на албуми е все по-малка. Само през 2019 г. музикалните стрийминг платформи правят 80% от приходите на цялата световна музикална индустрия, което се равнява на над 8.8 млрд. долара. Това е печалба, която допреди няколко години се губеше в т.нар. пиратски сайтове, в които безплатно се предлагат за теглене цели дискографии.

Всичко звучи добре, докато не стане въпрос за заплащането на артистите, чиито песни се стриймват в изобилието от платформи. През 2014 г. **Тейлър Суифт** демонстративно изтегли цялата си дискография от **Spotify** в знак на недоволство от некоректното заплащане на музикантите в платформата. През 2017 г. тя отново направи албумите си достъпни за стриймване, но дискусиите около (не)

справедливото частично изплащане на т.нар. отчисления към артистите от генерираните приходи от стрийване продължават.

Преди три години Spotify изплати над 43 милиона долара на артисти, на които не беше плащано за стриймовете, които са генерирани в платформата. Но дори заплащайки за слушането на нечий песни, компанията компенсира музиканта с едва 0.00437 цента (0.000072 лв.) за едно слушане на негова песен.

Вземете например *песента Despacito*, която с близо 1,2 млрд. стрийма и то само от Spotify, е донесла на изпълнителите над 52 400 долара.

Звучи малко за такава популярна песен, но тук не се включват милиардите гледания в *YouTube*, приходите от участия, мърч и пр. За съжаление, малките и независими артисти не се радват на такъв лукс, затова разчитат и на други стрийминг платформи като *Tidal* и *Soundcloud*, които също се славят с несправедливо заплащане.

Напоследък, особено през 2020 г., неподзирана дотогава популярност придоби приложението *TikTok*, което не само забавляваше целия свят през безкрайните дни на самоизолация, но и направи доста музиканти известни.

Макар приложението да е само за смартфон и да не позволява друг вид съдържание освен видеоклипове, платформата успя светкавично да популяризира десетки песни. Изпълнителите им успяха да достигнат върховете на музикалните класации благодарение на това, че бяха част от най-популярните трендове в *TikTok*.

Начините за включване на песента в клиповете са най-различни – от обвързване на текста на песента като част от сюжета на видеоклипа до използването на аудио като шаблон за определен тренд.

Именно по-големите шансове на една песен да стане популярна чрез *TikTok*, отколкото чрез *Spotify*, променя до голяма степен начина на промотиране на тепърва изгряващи изпълнители. За да пробие в *Spotify*, една песен трябва да бъде включена в ежеседмичните плейлисти *“Discover Weekly”* и *„Release Radar”*, базирани на музикалните предпочитания на слушателите в платформата, които често са ограничени до един, два или максимум три жанра.

В *TikTok* една песен, за да се превърне в част от трендовете на приложението, тя трябва да бъде използвана от много хора или пък да достигне до акаунтите на инфлуенсърите в приложението, които да споделят песента със своите последователи.

Статистически погледнато, заради случаите на *дублиране на аудиоклипове* в *TikTok* – което се случва, когато много хора качват аудио, вместо да използват каченото от артиста в приложението – шансът за популяризиране на дадена песен е много по-голям в приложението, отколкото в която и да е стрийминг платформа.

Проблемът в повторението на песни е липсата на адекватно заплащане на артиста, който не печели нищо от тези „пиратски“ копия на своето произведение. Пример за това е *песента “Panic Room” на Au/Ra*, чийто официален ау-

диоклип е ползван в 670 000 клипа, но „пиратското“ аудио са в близо 1 милион видеа. Това обаче не пречи на песента да има почти 95 000 000 стрийма в Spotify.

Въпреки това добрите примери са доста. Все повече се забелязва присъствието на алтернативна музика, рап и RnB в TikTok, което даде начален тласък на кариерите на мнозина независими артисти, които дотогава не са били част от т.нар мейнстрийм.

Един успешен пример е Surf Mesa с песента *“ily (i love you) feat. Emilee”*, която е използвана в над 4.1 млн. клипа в TikTok и е донесла на изпълнителя над 450 млн. стрийма в Spotify, превръщайки я една от най-слушаните песни през 2020 г.

Един от безспорните хитове на приложението е песента *“Roxanne”* на рапъра Arizona Zervas, която е включена в над 2 милиона клипа и е донесла на изпълнителя близо 970 милиона стрийма в Spotify, подсигурайвайки му едни челните позиции в музикалните класации – нещо, което никога напълно независим артист от 2017 г. насам не е постигал.

„Модерното невинаги е лошо – стрийминг платформите и социалните мрежи са най-новият ескалатор към успеха за младите артисти. Стига да познаваш аудиторията и да си в крак с тенденциите, новото поколение може да те изстреля на върха с един клик или клип.“

ЦВЕТелиНА
КИРИЛОВА

Археологически разкопки в интернет

ТОП 6 приложения от миналото

Вероятно немалко хора у нас и по света изпитват носталгия към „стария интернет“. Животът в началото на 21-и век предлагаше по-сложни взаимоотношения в по-простите приложения. Сега монетата е обърната, а интернет не само че заема огромна част от живота ни, но и се превърна в синоним на нашето съществуване.

„В началото бе Интернет.“ Така биха започнали мемоарите на един подрастващ тийнейджър през 2021 г., защото в съзнанието му мисълта за ера без онлайн мрежа е просто мит. Днешните деца хващат телефона или таблета преди да проодат, а подрастващите и възрастните използват всяка свободна минута, за да „скролнат“ в Instagram или да чатят в Messenger.

„Мрежата“ е мястото, където можеш да бъдеш повече себе си, отколкото в реалния свят. Там разстояния не съществуват, задръжките и ограниченията също липсват. Можете да общувате с хора от целия свят на един клик разстояние. Но както всяка иновация, и интернетът е започнал развитието си

все отнякъде, за да достигне до този етап на безграничността. Водени от спомени за тези времена, ще направим своеобразни „археологически разкопки“ на интернет пространството и ще ви запознаем с топ 6 приложения от миналото, които вече не използваме.

IRC

[4 янр 2021 - 03:26:23 (Kaffee) : sabudi se

[4 янр 2021 - 03:26:24](Kaffee) : :P

[4 янр 2021 - 03:26:28](Arakawa_Eiya) :
SUMMIT: А ти, защо си тук? САМОТНИК?

[4 янр 2021 - 03:26:29](Kaffee) : ot alkohola :D

[4 янр 2021 - 03:26:37]*** ПродавачНаИлюзии has quit IRC

[4 янр 2021 - 03:26:41]*** Котакоа has left #Bulgaria (#Bulgaria)

Така изглежда *реален IRC чат* в нашите ширини през първите дни на 2021 г. за разлика от 90-те и началото на 2000 г., когато е възходът на този вид комуникация у нас. Сега

ентузиастите, които използват мрежата, достигат до не повече от **1000 на ден**, в най-добрия случай.

Технологията е създадена през 1988 г. във Финландия и е дело на **Ярко Ойкаринен**. Специфичното при IRC (Internet Relay Chat) е, че предлага възможността да общуваш в реално време с хора от цял свят. Програмата олицетворява първия работещ вариант на „чат“ връзка посредством мрежата. IRC услугата позволява комуникация на много хора едновременно, общувайки в писмен вид, видеото тук все още не е позната опция. Характерът на услугата е първичен, влизайки в канала, въвеждаш **никнейм** (потребителско име), с който останалите в чатрума биха могли да те разпознаят. Потребителят има избора всеки път да пише различен псевдоним, тъй като той се въвежда ръчно при всяко присъединяване в чата.

В България исторически най-голямата IRC мрежа е УниБГ (UniBG), първоначално носеща името „Университетска БГ мрежа“, тъй като съзвърите били пуснати от академичната общност у

нас. В българските IRC мрежи се обсъждат всякакви теми – от политика, през съвети за ремонтни дейности, споделяне на музика или могат да бъдат поле за флирт с непознат.

ICQ

За разлика от IRC мрежата, ICQ е програма, специализирана за чат между двама. Тази негова опция предразполага потребителите да търсят по-интимни отношения, а често пъти виртуалната любов се превръща в реална. Не са малко случаите на връзки и сключени бракове, създадени благодарение на чат канала.

Приложението ICQ е създадено от израелски студенти. Първата му версия излиза през ноември 1996 г. Подобно на **съвременния Tinder**, всеки потребител разполага с уникален код, който му служи за никнейм. Специфичното тук е, че всеки може да пише на всекиго, стига да знае персоналния му номер в платформата. **В ICQ имената и прякорите не са на почет**; ако се сближиш с някой потребител, можеш да продължиш комуникацията извън виртуалната стая, като размениш телефонния си номер и напра

виш уговорка за среща.

ICQ е едно от първите приложения, които предлагат **функцията на емотикони, споделяне на файлове, групов чат и игри**. Всички тези опции го задържат години наред в челните позиции на най-популярните мрежи за чат в света. Постепенно, с напредването на технологиите, бива изместено от по-модерни приложения като Messenger, WhatsApp, Viber, Snapchat и Discort. ICQ съществува и в наши дни, а всеки, който изпитва носталгия към приложението, може да го инсталира напълно безплатно.

Ask.fm

Приложението ask.fm предлага **задаване на въпроси в търсене на отговори**. Всеки потребител на социалната мрежа притежава профил, в който може да запише нещо за себе си, интересите, които има, име, години, град и т.н. Споделянето на подобен тип информация зависи изцяло от притежателя на профила и се определя спрямо това доколко желае да се разкрие пред останалите потребители.

Характерното тук е, че всеки може да зададе писмен въпрос на потребител дори анонимно, като получателят сам преценява дали да отговори, или не. Ако реши да върне отговор, кореспонденцията не се изпраща „на лично съобщение“, а се публикува директно на стената на потребителя, където всеки може да прочете написаното.

Освен писмен текст, платформата позволява още използването на емотикони, прикачването на снимки, видеа и линкове в отговорите. Всички тези опции го превръщат в един **виртуален тийнейджърски лексикон**, като разликата е, че тук въпросите и отговорите достигат до по-широк кръг от хора. Освен въпросите от други потребители, профилите получават всекидневен автоматичен въпрос от сайта.

Приложението не гарантира почти никаква сигурност, тъй като публикациите

могат да бъдат споделени с абсолютно всекиго, дори и да не е регистриран в платформата. Точно тази опция може да се превърне в недостатък и дори да изложи потребителите на опасност. За да бъде избегнат този риск, всеки потребител трябва да бъде особено внимателен каква информация за разкрива за себе си.

Omegle

Платформата Omegle предоставя **директна видео връзка между хора от цял свят**. Същевременно потребителите имат достъп до чатбокс, в който могат да пишат, ако не искат да включват камерата си. Особеното тук е, че никой не застава зад своето име – двамата участници в чата са наименувани с прозвищата „you“ и „stranger“ (б.а. – респективно „ти“ и „непознат“).

Силата на Omegle е в бързите срещи. Приложението няма за цел да създава трайни контакти за разлика от повечето социални мрежи. За да използваш канала, не ти е необходима регистрация. Влизайки в сайта, системата те добавя в една стая с **напълно непознат, случаен човек**. Omegle има опция за добавяне на интереси, спрямо които могат да се свързват събеседници със сходни убеждения. Чатът ще продължи, докато един от двамата участници в него не прекъсне връзката.

Omegle е забранен за лица под 13 години, а непълнолетните могат да го използват само с разрешение от родител или настойник. Това правило обаче често бива пренебрегнато и тук се проявява неправомерното ползване на мрежата. **Рискът да попаднеш на недоброжелатели е голям**, което се дължи на факта, че немалка част от хората се включват в канала, търсейки и предлагайки сексуално съдържание. Въпреки тази негативна страна на сайта, масово потребителите на Omegle се включват, за да подобрят своята комуникация, да упражняват чужд език или просто за забавление.

Kefche.com

Kefche е сайт, специализиран в така наречените **flash игри** – преобличане на кукли, състезание с коли, бойни кораби и редене на пъзели са само част от наличния каталог със забавления.

Това, което отличава Kefche от останалите сайтове за онлайн игри, е чувството **да бъдеш част от общност.**

Тук всеки потребител обръща особено внимание на развитието на своя профил, което се постига с всекидневно посещение на сайта и генериране на съдържание с помощта на кодове. При въвеждане на съответната комбинация в профила се появяват картинки, светещи надписи, gifове и линкове към песни.

Колкото по-разнообразен е вашият профил, толкова по-посещаван ще бъде той. Пример за това е **играта „Горичка“** в сайта Kefche като целта е всеки потребител да развие максимално своята гора, като получава по едно „**листенце**“ за всяко ново посещение, с което подсказва, че е харесван от останалите.

Jivotno.com

Jivotno.com е виртуален еквивалент на играта „**тамагочи**“ от близкото минало. Потребителят избира вида на своята животинка, за която всеки ден трябва да полага грижи, за да „**живее**“ тя добре. Графиката на виртуалните домашни любимци е направена изключително миловидно, което кара потребителите да се да се привържат бързо.

На животинката трябва да се дава храна и вода по три пъти на ден – сутрин, обед и вечер. На всяко хранене получавате допълнителни безплатна храна и напитка. Ако случайно забравите тази своя отговорност, губите и бонуса към нея.

Настроението на домашния любимец зависи от това колко добре се грижите за него. Ако панелите за храна, жажда, разходка и хигиена са изцяло пълни, животинчето ви ще е в „щастливо“ настроение и съответно ако панелите не са достатъчно пълни, то ще бъде „нешастно“.

В играта храната, напитките и аксесоарите се закупуват с жълтици. Има няколко начина, чрез които да се сдобиете с тях. Ако животното е „щастливо“, ще получите определен брой виртуални пари. Ако се „**порадвате**“ на друг профил и той ти отвърне, което ще ви донесе жълтица.

Ако имате нужда от спешни пари, можете да вземете заем от Банката в Горския град, но ако не бъде върнат в определен срок, играта започва да удържа от натрупаните виртуални жълтици.

Играта учи подрастващи и тийнейджъри да бъдат отговорни и развива у тях умения за постоянство и справяне с последиците.

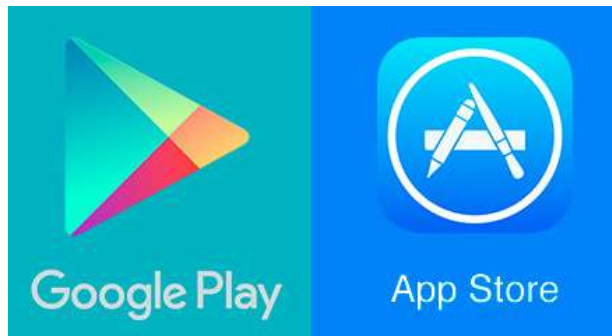
ДЕНИЦА
СЪБЕВА

Машина на времето

Крахът на най-популярните социални мрежи от последното десетилетие

Спомняте ли си времето, когато нямате Facebook профил и не споделяхте снимки на храна в Instagram? А какъв бе животът преди думата *“селфи”*, *бумерангът* все още беше само предмет, а думата *филтър* се използваше в съвсем различен контекст? От появата на *AppStore* и *GooglePlay* през 2012 г. социалните мрежи претърпяха изключителна трансформация. Те са мястото, където всеки може да изрази себе си и да бъде креативен. Интересно е да върнем лентата назад и да видим, защо някои от най-популярните приложения загубиха интереса на своите потребители.

MySpace

MySpace е една от първите социални мрежи, вдъхновена от сайта *Friendster*, който дава възможност на потребителите да комуникират помежду си и да споделят съдържание. Създадена през 2003 г., тя бързо се разраства в музикалните среди. Основателят *Том Андерсън* използва познанствата си с певци и групи, за да ги убеди да направят свой собствен профил там. MySpace става толкова популярна, че две години по-късно *Рупърт Мърдок* я купува за 580 млн. долара. Потребителите на платформата не използват истинските си имена, а се

регистрират с псевдоними. Първоначално използвана за съхранение на данни в мрежата през 2019 г., по време на миграция на сървърите социалната мрежа губи голяма част от събраната в нея информация.

Това, което отличава MySpace от Facebook и другите платформи, е възможността за собствен дизайн на потребителския профил. Цялостна **персонализация** - потребителят може да

мрежи в технологията на **смартфоните**, където много от нейните конкуренти вече имат мобилни приложения. Днес MySpace все още съществува като гид в откриването на артисти, филми, книги и др.

GooglePlus

Google прави няколко опита да стартира социални мрежи - най-успешният от тях е платформата GooglePlus.

на активните потребители е 343 млн. души, превръщайки я във втората най-популярна социална мрежа след Facebook.

В опит да привлече повече потребители, през същата година Google обявява, че Google+ ще стане неизменна част от **YouTube** - коментарите и харесванията във видеоплатформата се пишат чрез социалната мрежа, както и отзивите за приложения в GooglePlayStore.

променя фона, да подрежда менютата, да скрива и показва съдържание, да добавя мултимедия. MySpace страницата може да се нарича по всякакъв начин, но задължително да завършва stmyspace.com.

През 2008 г. MySpace променя своя дизайн изцяло заради множеството критики и оплаквания колко хаотичен е той. Същата година носи и огромен упадък за социалната мрежа - Facebook задминава по потребители MySpace и това е началото на нейния край. Тя губи популярност най-вече заради навлизането на социалните

Тя стартира като **алтернатива на Facebook** и опит да завладее мрежата, но без успех. Организацията на потребителите става в т.нар. „кръгове“, а комуникацията се осъществява през друга платформа на компанията **Hangouts**. До началото на 2013 г. броят

Въпреки това от Google признават, че 90% от потребителите в мрежата прекарват едва 5 секунди в нея. В края на 2018 г., технологичният гигант обявява, че през следващата година ще настъпи краят на платформата. **Причината е проблем в сигурността**, който е осигурил достъп до данните на 52 млн. потребители до трети лица.

Миналата година Google създаде нова, експериментална социална мрежа с името **Shoelace**, но разработчиците решават да прекратят проекта заради пандемията от COVID-19.

Vine

Vine е приложение за създаване и споделяне на *шест-секундни повтарящи се видеа*, които могат да се споделят в *Twitter*. Социалната мрежа беше изключително популярна заради запечатването на случайни моменти от ежедневието на потребителите в нея, а основната ѝ конкуренция бяха *Instagram* и *Snapchat*. Създаването на кратки видеа е бързо, забавно и предполага креативни резултати без да са необходими специални умения за обработката им.

Много от днешните известни личности в *Америка* набраха популярност благодарение на Vine. *Шон Мендес* започва своята кариера в социалната мрежа с кавъри на песни, а днес вече е популярен навсякъде. През октомври 2016 г. компанията майка на Vine – *Twitter* *взима решение да прекрати съществуването на микроблогинг платформата*. Каква е конкретната причина за това не става ясно, но се предполага, че наличието на разнообразни еквиваленти на Vine, които са дело на конкурентите, са принудили потребителите да мигрират.

СНЕЖИНА
ПАШИНОВА

STORYTEL – стрийминг страстта да слушаме и споделяме

Да се научим да слушаме активно в продължение на часове. Минути наред да не губим концентрация, а да възвърнем контрола върху мислите си. Това е нещо напълно непознато на всеки, свикнал да се състезава с времето и неспособен да задържи вниманието си върху дадена дейност за повече от 15 минути. Един добър начин да упражним това си умение е слушането на книги, а днес, в условията на пандемията,

имаме нулеви оправдания да не опитаме. Ще попитате какво некомфортно има в това да се слуша книга? Един недостатък е невъзможността човек да визуализира текста пред себе си, нито пък дадена картина. Предизвикателство е да се съсредоточим за по-дълго време, но точно сега слушането на книги е начин за продуктивно запълване на свободното време. Сега, сякаш повече от всякога, имаме все по-осезаема нужда от

споделяне на истории – такива, които да ни пренесат през полета, планини, реки и гори, през океани с русалки, розови дръвчета, през бални зали в дворци и славни битки за победа. Затова нека ви запозная с най-популярната стрийминг платформа за книги в България – това е Storytel, която ни въвежда в света на литературата и театъра. Не осъзнаваме, но нашият ум има нужда да чуе чужд глас, когато ни е писнало от

нашия собствен или от гласовете на близките ни хора, с които през последните месеци прекарваме необичайно много време. Благодарение на платформата, слушателят може да разнообрази своето съзнание с речта на актьорите, които озвучават аудиокнигите в Storytel.

Как започна всичко? STORYTEL тогава

„Storytel“ е шведска компания, основана през 2005 г., предоставяща аудиокниги като стриймингова услуга, която вече се предлага в над 20 страни. Започва съществуването си в България през 2017 г. Освен аудиокниги се предлагат и аудиосериали, подкасти, лекции и др.

Българската версия съдържа си над 50 000 аудиокниги, сериали и е-книги, а безплатният тестов период е 14 дни.

STORYTEL СЕГА

Бизнес моделът на Storytel е близък до вече познати у нас стрийминг услуги като Netflix и Spotify. Платформата е първата абонаментна услуга за аудиокниги на българския пазар с фокус върху книжното съдържание. „През последните три години аудиокнигите са най-бързорастящият дигитален формат на глобалния пазар. Според данни на Американската асоциация на аудиокнигите (APAC) през 2017 г. оборотът достига близо 2,5 милиарда долара, което е с 22,7% повече от 2016 г.“, казва мениджърът на компанията Лиза Василева в интервю за Investor.bg. В предаването Update по Bloomberg TV Василева споделя, че средно на месец към приложението се добавят между 30 и 40 нови заглавия, като особен интерес има

към биографичните заглавия, книгите за лично развитие и към детската литература. Storytel предлага и семейни абонаменти, които включват библиотеки за двама възрастни потребители и две деца. Компанията записва в собствени студия и работи с чужди такива. След 14-дневния безплатен период, Storytel осигурява неограничен достъп до книги срещу такса от 10 лв. на месец.

STORYTEL LIVE

Storytel Live е поредица интервюта с различни личности, която се излъчва всяка сряда от 18 часа на живо

във Facebook страницата на Storytel с водещ журналистът Даниел Ненчев. В интервю пред Ива Дойчинова за Радио София Даниел Ненчев споделя, че т.нар. storytelling, споделянето на истории, е най-старият метод да се свързваме едни с други. Според него хората имат нужда от преживяване на литературата през актьорското четене, а приложението предоставя книгите много по-бързо от стандартното четене на хартия.

За силата на човешкия глас

„Трябва без жестове, без мимики, без нищо друго, което ти е дадено като актьор, да успееш само с гласа да съживиш един нов свят, един нов герой, да съживиш хора, така че когато слушателят

слуша и затвори очи, да си развихри въображението максимално... Неговата мощ, въздействието, което би могъл да има само тембърът на гласа.” Така описва своето изживяване в платформата българската актриса Силвия Петкова, цитирана от сайта за култура и изкуство „Impressio“. Българката е една от множеството актриси, които озвучават книги в „Storytel“. Това е нов начин да се забавляваш, смята Петкова: „От Storytel ми казаха, че трябва да се явя на прослушване. Отидох и след известно време ми се обадиха и ме поканиха да изчета „Феята от захарницата“. И много се изкефих, страшно ми хареса. Много ме забавлява това да осъзная какъв диапазон на гласа си имам – нещо, което никога

не съм знаела преди това”, казва актрисата. В приложението може да се открият както множество аудиокниги, така и сериали, създадени специално за Storytel, и документални поредици в сътрудничество със списания и вестници. Друго интересно в каталога е документалната поредица „Storytel Dox“, създадена в сътрудничество със списания и вестници. Storytel е доказателство, че положителното, полезното и смисленото има място на българския пазар, а и не само – то се харесва, използва и дори намира аудитория, която да заплаща за такъв тип услуга. Всичко това напук на кризата, че дори и донякъде заради нея.

НИКОЛ
ПАНКОВА

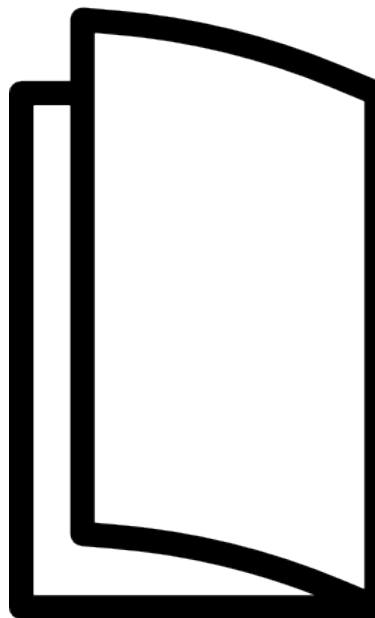

Срещу четенето, или колко е важно да спазваш дистанция

„Който не чете – не мисли“. Има проблем в тия думи, засягащи твореца, но предимно и читателя. Чрез този цитат някои читатели си придават важност, че са мислещи и по-умни, че се отличават с някаква уникалност във време, в което книги не се четат, когато всъщност са по-големи глупаци от някои нечетящи. Нечетящи пък тълкуват думите „който не чете – не мисли“ като обида. Точно те са равни по глупост на гореспоменатия тип арогантни четящи, но се разграничават от тези, които действи-

телно са интелигентни, без да четат, или които просто се интересуват от различен жанр литература. Проблемът е, че рядко се прави разлика между двата вида четящи и двата вида нечетящи хора.

В наше време, в което е по-логично да има повече умни хора, а всъщност е обратното, има и един казус, който е свързан с използването на словото, а оттам и с четенето. Да речем, заобиколени сте от хора, които не могат

да се похвалят с богат речник. Сега, ако вие сте свикнали да използвате в ежедневието си думи, които не се срещат толкова често, как трябва да разговаряте с тия хора, без да излезете паун? Тук има противоречие, щото, ако си кажете „няма да използвам тия витиевати думи, защото точно с паунските си пера ще им бъркам в очите“, тогава ще допуснете, че те не ги знаят, че са прости и че сте повече от тях. Ако ли пък речете да ги използвате и лицемерно се самоизлъжете, че те „би трябвало да ги знаят тия думички, щото все пак е грешно да се допусне с предразсъдък, че не ги знаят“, тогава в очите им ще сте пак паун, който не пести високопарни словоизлияния. Впрочем паун в действителност няма да сте, но лицемер ще излезете, щото много добре знаете, че тия думи глупаците не ги знаят.

Въпреки всеизвестния факт, че книгата обогатява речника, това не е основната ѝ функция. Най-важното в четенето на книгата е възприятието, тъй като всяка книга изисква различен подход, а оттам – различен тип читател. На книгата

не трябва да се гледа като на последни страници от учебник, на които са написани готовите отговори. Книгата трябва да се възприема както като послание, така и като редица от въпроси, които са скрити в думите, стила, повествованието. Затова тази тема засяга не само читателя, но и писателя.

На съвременната българската литературна сцена поетите пишат така, сякаш в процеса на писането си представят как творбата им ще звучи, когато я четат пред почитателите си, и какви ще са техните реакции; колко „ах“, „ох“ и други оргазмични възкликания ще съумеят да провокират. Истинското предизвикателство (като можем да кажем, че неговото преодоляване е квинтесенцията за добра творба), което създава мислител в добър творец, е преодоляването на арогантността на интелекта – да може творецът да съумее да напише произведението си, без тя да излезе като опит за самоизтъкване и интелектуалничене.

Количеството на издаваните книги влияе силно върху способностите

като на читателя, така и на твореца. Изкривява се представата за качествена творба, или дори по-лошо – тя напълно липсва. Вече всяка книга е качествена книга, ако се продава добре, независимо от какви читатели се чете и дали действително в нея се побират умело представени идеи и интересни персонажи. Властта парадигмата „който чете много, е умен“, която хем е вярна, хем е невярна, защото не се прецизира думата „чете“. Значението на думата често се отъждествява с довършването на някоя книга, а не с другия основен елемент – разсъждаването, анализирането.

И не този тип разсъждаване, което води читателя до основната идея, която му се струва достатъчна – че е разбрал тази книга и тя му е ясна. Така той едновременно самозалъгва себе си и обижда автора поради собствената си неспособност да вникне по-дълбоко.

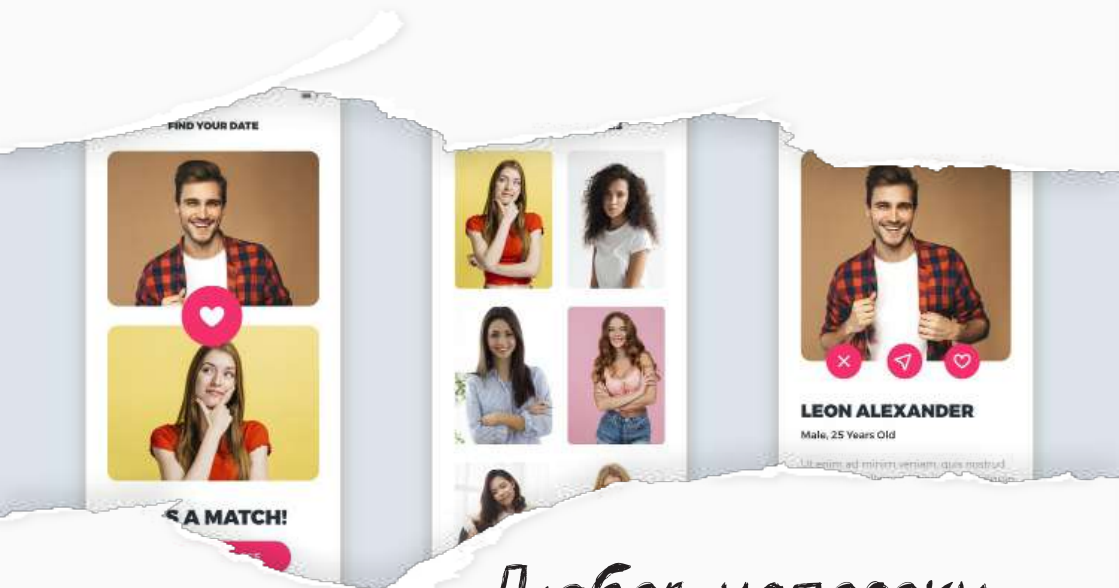
В момента човек е изправен пред дилемата да избира между двата вида арогантност – тая на четящия, че много знае, или тая на нечетящия, който си мисли, че много знае, без да е чел. А всъщност между двете няма особена разлика – и

двата вида са глупаци, но все пак за предпочитане е този, дето не чете, но осъзнава, че не е всезнаещ. Затова е хубаво сега да се страни от хора, които четат. Те ще ви заровят в земята с тъпотата си и лъжливата си самоувереност, като вместо пръст ще използват количествата хартия, които са изчели. Същите тия читатели чувстват неистова потребност да си снимат книгите, които четат, защото няма как (чисто поради неспособност) в разговор да се проявят като интелигентни. Снимайки своите книги, те представят илюзорно до-

казателство срещу иначе съвсем реалния факт, че са малокултурни. Те ползват книгите не за да вдигнат културата си, а поради слабохарактерност – за да вдигнат самочувствието си, което в случая е равно на елементарна арогантност. Затова в момента наистина е полезно да се спазва социална дистанция, но предимно от хора, които четат, а изобщо е добре някои хора да спазват дистанция от книгите.

ПЕТЪР
ГАРГОВ

Любов напосоки

„Хора, ако някой ви попита - бил е пациент в болницата и там сме се запознали”

Цената на времето расте с годините. Като дете не се замисляте за него и някой друг следи стрелките на часовника вместо вас, след това се появява досадното задължение училище. Срещате отговорността и малко след това идва първият работен ден, където получавате ценния урок, че времето се измерва в пари и неговата стойност само се покачва. Затова все по-ревностно го пазите и си открадвате всеки

свободен миг. Има някои значими събития, в които времето ви е особено ценно и всички се стараят да спечелят вашето внимание. Това са онези повратни точки от човешкия живот, в които обръщането на страница означава началото на нова глава - кръщение, дипломиране, юбилейни рождени дни, сватба, раждане и т.н., знаете как вървят.

Предупреждението за мнимия пациент на от първия ред е изречено от дамата в бяло

на сватбения ден. Тогава времето, особено на тези в бяло, се оценява много скъпо, хората чакат реда си да поднесат своите поздравления на облекените в „ин“ и „ян“. С какво обаче тази реплика се оказва толкова важна, че ин-ът доброволно жертва част от времето, определено за обожание? Къде са се срещнали, ако ян-ът не е бил пациент на ин-а?

Отговорът е Тиндър.

Платформа за запознанства, в която интересът

към вас се определя от най-добрите ви снимки и кратко описание, по желание. Ако видяното се хареса, срещният плъзва снимката ви надясно, а ако не – наляво. От вас зависи дали ще са ви показани хора в близост или такива на другия край на света. По желание можете да си пишете само с тези от града, в който се намирате, или да изпробвате късмета си в далечна Япония. Хора от цял свят използват при-

нали са се в Тиндър?! А, колко яко, наще, защо не ми дават да си го изтегля? Сега ще им покажа, да видят, че не е толкова зле.“ Бабата – „Трябва да се плъзне надясно? Надясно? Как може надясно, прадядо се преобръща в гроба с това дясно... Надясно щяла да ми се плъзва, сакън!“ Майката – „Как ще се срещаш с някого от интернет, та той може да изнасилвач, крадец или по-лошо - чул е, че имаш апартамент

по-добре така, иначе лице в лице едва ли щяха да се справят.“ Дядото (другият, не този в гроба) – „Как така в интернета са се запознали? Е, че той нали е в компютъра? Свекър от компютъра ми носи...“ Сега вече молбата Тиндър да се запази в тайна ми се видя логична. Но бе неизбежно да се замисля – колко лошо може да е приложение, което свързва двама влюбени? В крайна сметка концепцията за ин и ян по-

Love

ложението по различни причини – някои търсят нови приятели, други забавление, трети любов, а четвърти – материал за социологически проучвания. Приложение, което води децата до обичта, а старите до срама от нея.

Щом чу, че запознанството трябва да е тайната, въображението ми реши да се разходи сред роднините на двете страни и да събере реакции. Братовчедката – „Запоз-

в центъра и хайде да си уреди живота.“ Чичо Сашо – „А, знам ги аз тези сайтченца, то човек влиза за едно, а накрая излиза с друго. Е, това е то животът.“ Бащата – „Приложение за запознанство? Навремето сами си прилагаме нещата.“ Лелята – „Разбирам ги младите! Какво като не са се запознали като нормалните хора? То социалните умения и без това им куцат, та

казва, че дори доброто не може без лошото. А след като и то привлича своята противоположност, как да разделим любовта от съдбата при положение, че съдбата е да е споделена?

ХРИСТИНА
ПИЛЕВА

Love

Интервю за работа: Mission (im)possible

Човек и добре да живее идва момент, в който трябва да кандидатства за работа.

Любима шега от онлайн средите е „В училище не ни учат как да изготвим добро CV; как да се представим добре на интервю или как да управляваме разумно финансите си, но пък за сметка на това всички знаем, че митохондриите са енергийните звена на клетката. Благодаря за това знание, ще опитам да си изкарвам парите с него“.

Извън кръга на шегата, повечето хора се сблъскват с нелеката задача да търсят работа, докато са все още студенти или веднага след като завършат гимназия. Клишето, че никой не е роден научен, важи с пълна сила и тук. Обикалянето по интервюта трябва да влезе в категория „екстремни спортове“ – винаги има известна доза риск, но както е казал Христо Стоичков (не беше ли Къци Вапцаров...) – „Който играе – печели, който не играе – не печели.“

Отнема доста време, провалени интервюта и смяна на различни тактики, за да си извади човек някои поуки, които да бъдат от полза в бъдеще при търсенето на работа. Няма универсална формула за успех, всичко зависи от фирмата, в която кандидатствате, желаната от вас позиция и най-вече от самите вие. Има изпитани трикове, които дават резултат, независимо от естеството на интервюто. Те попадат в следните категории:

Предварително проучване

Преди интервюто е важно да обърнете внимание на подготовката. Проучете компанията, нейната история, традиции, какви новини има за нея в интернет. Често интервюиращите проверяват вашите знания за фирмата и дали сте се поинтересували за някакви общодостъпни факти. Ако покажете, че сте си „написали домашното“, това може да ви донесе само позитиви, но не ставайте досадни. Втората стъпка е да проучите маршрута – кои автобуси пътуват до там, къде е спирката, колко време е необходимо и т.н. Ако пътувате със собствен автомобил, имайте предвид, че понякога отнема време, за да намерите паркомясто. Това важи особено за София, защото често борбата за едно паркомясто е безмилостно жестока.

Точност

Както вече споменахме в горната точка, трябва предварително да проучите как да стигнете от А до Б. Точността е много важна за първото впечатление. В повечето фирми хората, които ще ви интервюират, са предвидили специално време за това, резервирани са зала в офиса, където да бъде проведено интервюто, което означава, че ако закъснеете, ще изгубите от тяхното време. Освен това трябва така да разпределите времето си, че да ви останат най-малко 5-10 минути, за да се настроите. Не е приятно да влезете отвън и направо да започне интервюто. Точността е важен елемент, защото показва и вашето отношение към срещата.

Какво възнаграждение очаквате?

Представте си следната ситуация – интервюто минава повече от добре, представяте се точно както искате и все пак да ви попитат какво възнаграждение очаквате за въпросната позиция. Какъв трябва да бъде отговорът? Капан ли е да бъда напълно откровен? На обучение, водено от HR специалисти от големи български компании, една от водещите сподели, че доста често хората смятат, че това е подвеждащ въпрос. Истината е, че финансовата част е водещият компонент от работата. Всяка фирма има бюджет и средства, които са разпределени за различните позиции. Ако заявите сума, която е по-малка от предвиденото, това далеч не означава, че компанията ще свали парите, които са били в първоначалната оферта. За работодателите е важно да знаят дали и до каква степен съвпадат очакванията на двете страни в цифри. Хубаво е да направите предварително проучване на заплатите на подобни позиции в сектора. По този начин ще имате представа и ще отговорите уверено.

Външен вид

„По дрехите посрещат, по ума изпращат.“ Спретнатият външен винаги прави добро впечатление. Тук не става въпрос за нови или скъпи дрехи, а за добре съчетани. Косата трябва да бъде чиста и приведена в добър вид. Хубаво е дрехите да са съобразени с позицията, за която кандидатствате. Външният вид е фактор, който не бива да се пренебрегва при подготовката за интервю. Не забравяйте, че интервюиращите са непознати за вас хора, чието одобрение вие търсите.

Бъдете себе си

HR специалистите са хора, които са срещали най-различни типове кандидати. Част от работата им е да четат между редовете, за да отсеят най-подходящия човек за позицията. Няма нужда да се представяте за човек, когото не сте, за да спечелите симпатии. Много често това би ви изиграло лоша шега и интервюиращите ще усетят, че не сте искрени. Ако се представяте за друго, за да спечелите дадена позиция, то вероятно това не е вашето нещо на този етап.

Ходенето по интервюта със сигурност не е най-приятното занимание, но пък е наложителната стъпка, за да вървим напред. Винаги може да се заредите и с малко мотивиращи думи от успешни личности като Маргарет Тачър, която казва:

“Не познавам никого, който да се е изкачил до върха без усилен труд. Това е рецептата. Тя невинаги ще ви издигне до върха, но би трябвало да ви доближи доста близо до него”.

ЦВЕТЕЛИНКА
ЦВЕТАНОВА

В предследване на часовниковата стрелка:

Организирайте времето си и повишете своята продуктивност

Случвало ли ви се е точно да си легнете, да забравите всички човешки неволи и най-после да усетите как сънят бавно се настанява под вашите уморени клепачи, когато изведнъж ви връхлитат мисълта за онази несвършена задача през деня? Било то ненаписано есе, неизпратен имейл в работата или ненахранен домашен любимец. И докато се усетите, сънят започва да отстъпва пред леката (или не чак толкова) паника.

Всички тези ситуации са резултат от т.нар. „не-

завършени (отворени) цикли“. Това са онези задачи, които по една или друга причина сме отложили във времето, но знаем, че трябва да свършим. Случва се някои от тях да ни се изплъзнат, но тези задължения заемат място в нашето съз-

нание, което ни напомня за тяхното съществуване в най-неподходящите моменти. Това е така, защото мозъкът има нужда да се освободи от тях, а ние можем да му помогнем, като свършим това вместо него.

Idea

To do

Doing

Done

Стъпка 1: Започваме с нещо лесно – писане. То е много важно, тъй като, премесили веднъж незавършените задачи от главата си върху лист хартия. Знаем, че те вече са там – прехвърлили сме ги на ментална флашка и на съзнанието ни ще му е в пъти по-леко и лесно. Вземете голям лист и го разделете на колони. Всяка колона трябва да има заглавие, а то да представлява важна сфера от вашия живот. Това са приоритети ви – за всеки човек са различни, но от най-голямо значение обичайно са здравето, личният живот, семейството, образованието, работата и пр.

Стъпка 2: Напишете във всяка колона всички онези задачи, ангажименти, дори цели, които са останали отложени във времето и изплуват в ума ви. Обозначете всичко, за което се сещате – приятно или неприятно, важно или не чак толкова – няма значение! Това е процес, който се нарича „braindumping“ или „мозъчно разтоварване“, и е с доказана ефективност. Времето е всичко, защото той може да ви отнеме часове, а защо не и 1–2 дни. Важното е щом в съзнанието ви изплува нещо несвършено, да го отбележите в съответната графа. Ако пък все още нямате колона за някои от нещата, обърнете внимание кои са сходни и създайте нова за тях. Все пак не прекалявайте с броя на графи – изобилие от такива би означавало липса на приоритизация, а тя е ключова в организирането на времето.

Стъпка 3: Ревизия. Дайте си времe да огледате целия подробен списък и го обмислете. Всичко записано ли заслужава вашето време? Трябва ли задачите да бъдат спешно отменени или може да ги отложите за другия месец или за другата година? Отговорностите, които са належащи и които можете да осъществите още тази или идната седмица, оградете с различен цвят по избор. Възможно е да не успеете с абсолютна точност да прецените колко точно ангажименти ще успеете да свършите и тук отново идва ролята на приоритизацията. Степенувайте ги по важност и ги подберете реалистично, тоест не се затрупвайте със задачи – това действа обезкуражаващо.

Стъпка 4: Време е за любимите на много хора ежедневни „to do“ (за вършене – бел. пр.) списъци. Оградените седмични задачи разпределете в такъв списък за всеки ден от седмицата. И отново – не се отнасяйте! Хубаво правило е, че на ежедневна база можем да имаме по 3 неща, които трябва обезателно да свършим. Естествено, това невинаги е валидно, но идеята е, че трябва да се прецени кое наистина е приоритетно и че винаги има възможност да изникнат непредвидени ситуации и ангажименти. Затова би било разумно да отделите повече време, отколкото предполагате, че ще ви отнемат дадена задача, среща, тренировка...

Стъпка 5: И преди да решите, че това е трудоемко и излишно, ви казвам най-хубавото – тук не става дума за планиране само на работните или неприятните ангажименти. Задължително отбележете и срещата със стар приятел, която отлагате от месеци, романтичната вечеря с любим човек, телефонния разговор с член от семейството, с когото отдавна не сте се чували. Запишете всичко, което намирате от значение, но за което не намирате кога да подхванете. Ще разберете, че време има, но трябва да бъде организирано по-добре.

Стъпка 6: Повтаряйте този метод всеки месец и не забравяйте – той ще ви помогне да освободите съзнанието си и да организирате времето си, но само от вас зависи да отметнете нещата, изброени в списъка. Лекотата и удовлетворението след това са незаменими, уверявам Ви!

Ето още три съвета, които ще ви бъдат от полза, за да повишите своята продуктивност:

1. *Винаги съчетавайте полезното с приятното. Разтухата могат да бъдат едни 15 минути с любима книга, чаша капучино или нещо друго, което те кара да се чувстваш добре. Смисълът на живота е много повече от безкраен „to do“ списък.*

2. *Набележете и запишете какво ви отдалечава от онова, което искате да реализирате. Това най-често са смарт-устройствата, но може да се дължи и на*

редица други фактори. Сведете ги до минимум и ще разберете колко много може да изпълни човек за 12 часа на ден.

3. *Използвайте т.нар. „мъртво време“ за нещо приятно и полезно. Докато чистите у дома или се разхождате започнете нов подкаст, аудиокнига или друго, което ще ви донесе вдъхновение, радост, нови знания. Много хора са на мнение, че скучните и монотонни дейности са загуба на време. Предимството им е, че по-голямата част от тях се извършват механично, тоест човешкото съзнание не е заето*

и би било чудесно да се извлече полза от това.

Признание – на всеки може да се случи да изгуби желание да изпълни задълженията си, да бъде толкова уморен, че единствено да иска да стои и само да гледа в една точка. Това е съвсем естествено и не бива да бъде повод за упреци, както и не бива да намира място в ежедневието. Всяка свършена задача ще ви се отплати, затова спрете да гоните часовниковите стрелки!

СЛАВЕЯ
СТОЯНОВА

Да израснеш пред компютъра

Близостта от разстояние на днешното образование

Скучно или интересно – какво мислят най-малките ученици за онлайн образованието? Това е история на поколението, което расте в условията на пандемия и за което училището е различно, дори непознато.

Диван вместо чин, мобилен екран вместо бяла дъска и широка клавиатура наместо химикалка. Това е реалността за голяма част от подрастващите в момента, които са принудени да учат от вкъщи, заради въведените мерки за борба с COVID-19. У дома няма нужда от тетрадки, тежки раници или учениче-

ска униформа. Не трябва да се мъкнат дрехи за спорт, нито храна от мама, защото класът се е преместил в детската стая. Какво тогава липсва в тази идилгия? Липсва най-вече връзката между деца и учители, ученици и техните връстници. Тя е „лична“, защото днес думите „социална връзка“ и „социализация“ се

възприемат другояче.

Представям ви Марк. Той е ученик в трети клас и никога досега не му се е налагало да учи откъщи. Казва, че е интересно, защото е различно. Удобно е да си у дома, защото не трябва да бързаш да излезеш рано сутрин. Но все пак малчуганът признава, че му липсва училището и класната стая.

„В училище разбирам повече материала, отколкото вкъщи.“

На въпроса защо това е така, той споделя: „Когато си в училище и присъстваш в клас, има връзка между учителя и учениците. Когато подготвяш уроците си от вкъщи, това се губи и започваш да се разсей-

ваш с какво има в стаята около теб, да мечтаеш часът да свърши, за да правиш нещо по-интересно”. И аз, както всеки друг, като дете играех със съучениците си в междучасията. Отсъствието на деца, гонещи се по коридорите, закачките през междучасията, разговорите, са неща, които липсват в изграждането на социални умения в децата по време извънредното положение и наложените мерки.

“Имаме време да си говорим с моите приятели, когато сме в междучасие. Госпожата напуска стаята, а ние оставаме онлайн и си говорим. Но все пак не можеш да скачаш с екрана и да го прегръщаш, нали?” Според Марк е по-лесно да гледаш дъската, откол-

кото екрана. В края на деня доста често, от дългия престой пред компютъра, го боли глава. И тук нямаше как да не задам следния въпрос – Защо, когато гледаш анимация или клипчета в интернет, не се напрягаш толкова, колкото когато гледаш или слушаш уроци? Последва пауза от няколко секунди, а след това, чисто по детски, моментно отговори с думите:

„Ами едното е анимация, а другото е урок. Когато гледаш анимация, не е задължително да запомниш разни факти или да решаваши задачи. Ти просто гледаш и се забавляваш.“

Побързах да попитам дали някога му е хрумвало да остави компютъра и да отиде в друга стая, за да се разнообрази. Отговорът ме изненада. Марк казва, че никога не му се е искало да остави госпожата да си преподава урока, а той да не присъства. Тази отговорност у това малко момче ме впечатли.

Поговорихме си малко и за близостта му с приятелите. Дали тя по някакъв начин се е изгубила, или напротив – това, че не могат да са заедно всеки ден, успява да ги сближи още повече. Зарадвах се, когато ми разказа как това, че физически не са заедно в своето ежедне-

вие, не е голям проблем, защото все пак се виждат и се чуват. Още малки, но вече разбрали смисъла да съчувстваш – питат се как са, дали са здрави, кое филмче са гледали наскоро? Липсват си и разбират отговорността към семействата си и че трябва да се пазят, за да са по-скоро заедно.

„Имаме интернет и можем да се видим всеки ден. Ако нямахме, тогава щеше да е лошо.“

И макар да не е на живо, комуникацията на малките продължава, само че онлайн.

Макар двамата да сме от различни поколения,

делят ни близо две десетилетия, с Марк имаме много сходни истории. Разговорът ни продължи с разкази за пакостите в училище, връщайки се към миналото и гледайки с надежда към бъдещето. Затова колкото и да сме различни, връзката между поколенията, между учители и ученици, между малки и големи, винаги ще бъде на лице – независимо дали присъствено или онлайн.

**МАРИЯ
АТАНАСОВА**

Медицински мит: трябва ли да правим 10 000 стъпки всеки ден?

Измерването на ежедневната активност стана особено актуално в ерата на смартчасовници и фитнес тракери. Всеки, който е броил стъпките си, вероятно е попадал на заветното число - 10 000. Но откъде идва то и струва ли си да се фокусираме върху него?

Аргументи «ЗА»

Днес все повече хора мислят за своето здраве и си обещават да отделят време и енергия за по-добра форма. Не е тайна, че физическата активност е един от най-важните компоненти на здравословния начин на живот. Кардио, плуване, интензивни тренировки във фитнеса, йога или просто ходене - всякакъв вид физическа активност ви позволява да поддържате тялото си в добра форма и да се изпълвате с енергия и жизненост.

Например т.нар „скандинавско ходене“ набира все по-голяма популярност – то е достъпна форма на физическа активност, алтернатива на по-скъпите и изтощителни видове спорт. При този тип ходене се използват щеки, подобни на тези за ски,

с които се горят повече калории и тялото се натоварва по-силно. Норвежките скиори, които тренират извън сезона, са пример за много европейци от всички възрасти, които се вдъхновиха да поддържат физическата си форма по подобен начин.

Друг пример е един от компонентите на тайната на дългия живот на жителите на остров Окинава. Островитяните от Южна Япония са познати на цял свят със своето дълголетие, заслуга за което има физическата активност. Независимо от възрастта си, жителите на Окинава продължават активно да се движат, да ходят и да извършват работа с ръце си.

По целия свят хората отвориха очите си за повече ходене като правилната стратегия. Авторството за полезността да извървяваш по 10 000 крачки ежедневно дори се приписва от Световната здравна организация (СЗО), което макар да звучи убедително, не намира потвърждение в официалните материали на СЗО.

Една от официално записаните препратки към броя стъпки може да се намери в историята на СССР, където през 1978 г. е публикувана книгата „Десет хиляди стъпки към здравето“. Знаем, че по време на соца не биха публикували никакви измислици и почти сме готови вече да повярваме, че това не е мит.

Но реалността е друга.

Горчивата истина

Оказва се, че заветното число 10 000 не е нищо повече от маркетингов трик. В навечерието на Олимпийските игри, проведени в Токио, Япония през 1964 г., се наблюдава

бум на спорта

и физическото възпитание. Желанието на хората да се грижат за себе си е иницирано и от производителите - в продажба са пуснати крачкомерите Манро-Кей, което освен като „крачкомер“, може да се преведе и като „метър на 10 000 крачки“.

Според създателя на устройството, трябва да се правят приблизително толкова стъпки, за да се изгори

калорийната норма,

която по това време се е смятала за задължителна за японците.

Името е логично и запомнящо се. Кой би си помислил, че в продължение на много години, това ще се превърне в норма на дейност за десетки хиляди души?!

В каквато и цифра да вярвате: 10 хиляди, 8 или 5, основното е човек да бъде физически активен. Движете се, дали това е ходене, бягане или изкачване на стълби вместо асансьор - няма такова значение, каквото би могъл да има заседналият начин на живот, който привлича все повече хора.

**ВЕРОНИКА
ТОПАЛОВА**

Дигитални приключения по време на пандемия

Моята виртуална разходка из света на изкуството

Интересно нещо е интернет, особено, когато имате възможността да откриете неговия потенциал. Днес хората използват социални мрежи, приложения, програми и пр., но рядко се чувстват предразположени към нови, не толкова популярни страни на световната мрежа. Ще Ви разкажа за един проект, придружен от приложение, което си струва да заемете малко пространство от паметта на вашия телефон.

Изоляцията накара голям брой хора да преоткрият добрите страни на интернет. Наред с всички фитнес тренировки „на живо“ в Instagram и мини курсове за готвене във видео платформата на приложението

IGTV, разглеждането на онлайн музей и архитектура е не по-малко интересно и все по-търсено. Така попаднах на основания от ги-

ганта Google проект, носещ името Google Arts&Culture. Началото му е поставено през 2011 г., но набра популярност едва през тази пролет, по време на първото затваряне на държавите по света, а в момента се радва на своя момент на слава.

Малко предистория за

Google Arts&Culture - идеята за тази платформа е в резултат на политиката на компанията с име „20% време“, която насърчава служителите да инвестират 20% от своето работно време в иновативни проекти. Така се ражда платформата ArtProject, която през 2009 г. получава одобрението на изпълнителните директори на технологичния гигант. И това не е случайно – тя съвпада с основната цел на Google „да се организира световна информация и да се направи максимално достъпна и полезна“.

Идеята, естествено, няма как да се осъществи без партньорства. Всъщност в началото само 17 музея взи-

мат участие в проекта, а на аудиторията са предложени едва 1000 изображения. За сравнение, днес партнират 250 институции, които съхраняват над 45 000 произведения на изкуството. Постепенно проектът се разраства до това, което днес е познато като Google Arts&Culture.

Запознанството ми с

функции на приложението е картините да се разглеждат чрез видео или аудио. Казано с други думи - всеки потребител получава своя малък виртуален гид в телефона си. Подобна идея се използва в големите музеи навсякъде по света, например музеят на Ван Гог в Амстердам, Нидерландия. Подобна е системата и в

ресурси, специализирани за преподаватели и ученици, а също така и свой YouTube канал с информативни видеа.

Бях толкова погълната от картините и виртуалната ми разходка, че преди да се осъзная, бяха изминали часове, без да се отлепям от малкия екран. Обогащването е само

Google Arts&Culture бе напълно случайно. От събитие във Фейсбук разбрах, че се осъществяват безплатни онлайн разходки в най-известните музеи и галерии по света, един от тях бе руският музей „Ермитаж“, който съхранява близо 30 000 рисунки, гравюри и други произведения на изкуството. Разбира се, любопитството ми бе привлечено от идеята да се обогатя, макар и виртуално. В момент, в който нямаме възможност да пътуваме, една такава виртуална разходка действа магически на съзнанието.

Една от наличните

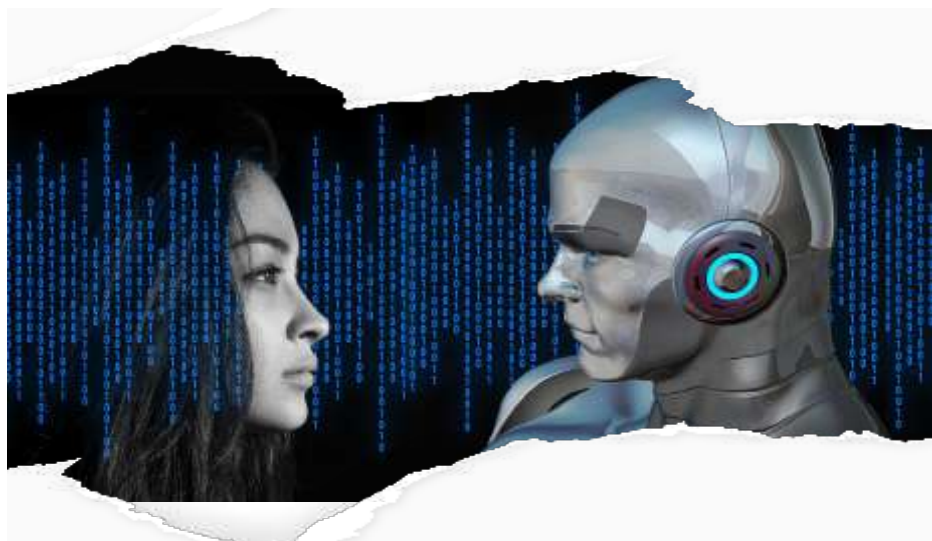
къщата на Анне Франк – 14-годишната еврейка, станала известна с дневниците си, в които споделя своите преживявания, укривайки се по време на Втората световна война. В тези музеи малко устройство разказва миналото, като обрисова нови образи пред нас, използвайки гласове, различен тембър и звукови ефекти. Почти като машина на времето. А сега си представете тази машина на времето, побрана във вашия телефон.

Проектът е изключително удобен и за образователна цел, като има определени инструменти и

една от причините за успеха на това приложение. GoogleArts&Culture е едно малко бягство от реалността.

Ако имате желание да прекарате време, в което да правите нещо различно от безсмислено обикаляне из социалните мрежи, то ви съветвам да изпробвате GoogleArts&Culture. Освен невероятно преживяване, виртуалните разходки ще Ви помогнат при избора на следващата дестинация, която да посетите, след като пътуванията станат възможни.

МИЛЕНА
ГАЛАНОВА

Изкуственият интелект:

В ПОМОЩ НА ХОРАТА ИЛИ ЗАПЛАХА?

„Няма причина или начин човешкият ум да е на същото ниво като това на машина с изкуствен интелект през 2035 г.“, това казва футуристът и един от най-големите експерти по съвременни технологии Грей Скот, цитиран от изданието „Форбс“. Като експерт може би Скот е прав. През последните десетилетия технологиите се развива със скоростни темпове – от наченки на социални мрежи до стотици хиляди такива, от малки гаражи до технологични гиганти в Силициевата долина. Камерата, тефтерът, банката, работата, игрите, пазаруването, а в някои страни и билетът за градския транспорт или ключът за дома вече са в едно малко устройство,

наречено смартфон. Все по-често се говори и за изкуствен интелект, роботи, хуманоиди и пр. Ще е лъжа, ако кажем, че не сме се замисляли за бъдеще, в което

не хората са лидери, а роботите

Бъдеще, в което хората се обръщат и светът ще се върти благодарение на машините.

Въпросът дали Скот е прав, дали изкуственият интелект ще е в помощ на хората, или заплаха, тепърва ще се разнища. Не може да се отрече, че технологиите са изключително полезни особено в момент на пандемия. Машините спестяват време, усилия, търсене на

допълнителна работна ръка, но в същото време те самите са една сериозна инвестиция. От друга страна, примерите за евентуална вреда, причинена от машините, не са никак малко. Може би истината е някъде по средата, но тепърва ще видим нейното разгръщане в бъдеще.

Пандемията премести училището, работата, детската градина, излизанията с приятели в екрана на телефона. Така човешкият контакт и ежедневието се запазиха дори в малко поразлична форма. Безспорно благодарение на машините немалко хора задържаха работните си места. Днес е немислимо журналист да работи от вкъщи, ако няма

смартфон или компютър. Същото се отнася за счетоводители, банкери, застрахователи, мениджъри и пр. И докато тук говорим само за технологии, в други части на света роботите са „впргнати“ да помагат. Нека ви пренеса на над 9000 км разстояние в една малка островна страна, наречена Япония. Там един от местните футболни отбори е

„наел“ робот в своя клубен магазин.

Машината, носеща името Робови, учтиво напомня на клиенти да носят маска и измерва дистанцията между тях. А иначе, ако се чудите какво е правил преди това, Робови е бил продавач-консултант в клубния магазин на футболния отбор. В един от токийските университети машини с изкуствен интелект приеха дипломите за завършване от името на студенти, които от уютата на дома управляваха малките машини.

Ако предполагате, че у нас сме далеч от въвеждането на такива „умни решения“, то нека Ви опровергая. Малката кръгла прахосмукачка в дома ви всъщност е вид „тесен“ изкуствен интелект – робот, програмиран да изпълнява точно една задача. Първо, тя изследва параметрите на дома ви, след което започва да се движи по тях и да върши единствената си работа – да чисти. Във все повече сайтове на хотели или е-магазини може да се види

и опция за чатбот – това е софтуер, програмиран да отговаря на вашите въпроси за даден продукт или услуга. Може да се каже, че чатботът също е вид изкуствен интелект, защото и роботите са с такива команди в своя софтуер, с които те могат да водят разговор с хората.

Изкуствен интелект вече има в електромобилите. Технологичният гигант „Тесла“ – един от лидерите в сферата – също е въвел тесен изкуствен интелект в електромобилите си. Така човек може да разговаря по телефона или дори да спи, като остави

колата да се шофира сама

Това е възможно, тъй като автомобилът е програмиран да засича светофари, евентуални сблъсъци, опити за изпреварване, както и да следи, ако изскочи човек пред него. На всеки може да се случи на излизане от

супермаркета или мола да забрави къде е паркирал. „Тесла“ е предвидила и този момент, като е възможно от телефона си човек да „повика“ своя електромобил, който сам да се появи. Тук функцията да се засичат хора също е много полезна, защото отново се предотвратяват възможни инциденти.

Но може би най-добрият пример за изкуствен интелект е гласовият асистент Сири, който се намира във всеки телефон с операционна система iOS. Сири може да набира номера вместо нас, да пуска музика, да разказва вицове, да отваря или затваря приложения, включително да променя настройки по телефона. Разбира се, това е възможно само ако ние зададем такава команда с гласа си. Подобен дигитален асистент е Алекса на Amazon или Кортана на операционната система Windows. Може да се каже, че това са „приставки“ вътре в самия софтуер,

които значително улесняват работата ни с устройствата.

Въпреки това обаче няма как да не посочим и някои недостатъци. При тесния изкуствен интелект на „Тесла“ е, че той не може да предвиди/ предположи

или Алекса от страх компанията – съответно Apple или Amazon - да не записва разговорите им с други хора.

Всъщност това съмнение в изкуствения интелект и всичко технологично си има име – това е

ени: „Съмнявай се, мила, в земята, във слънцето, в звездния рой, съмнявай се в правдата свята”, както пише самият Хамлет в писмо до своята любима Офелия.

Дали изкуственият интелект ще ни помага, или

непредвидимото поведение на шофьорите около себе си. Тоест, ако съседът по кола в лентата до нас направи неочаквано маневра, не е гаранция, че електромобилът ще може да реагира навреме и също толкова бързо, макар и за това да има успешни примери, документиран с видеа. Друг съмнителен момент е, че не се знае дали електромобилът ще може да засече хора – ако температурата ни е твърде ниска, то колата може изобщо да не отчете преминаването ни пред нея. В бъдеще е възможно роботите да приемат фактури вместо нас и да ги обработват. Така милиони хора ще останат без работа. Немалко потребители се страхуват да използват Сири

ефектът на „зловещата долина”

Той се появява, когато човек изпитва отвращение и най-вече страх при вида на робот, който твърде много наподобява човешко същество. Може би вече се сетихте за един такъв пример – роботът София, който обиколи света, гостува в телевизионни предавания и дори получи гражданство. Човешкият вид на София, чувството за хумор, закачливите отговори изплашиха хората, че след време може би няма да знае какво стои срещу нас – някой от нашия вид или машина. Когато става въпрос за технологии, хората са изначално по-скептично настро-

по-скоро вреди, предстои да се види, но сега имаме щастие и късмета да живеем във времена, когато се правят първите стъпки в тази сфера и може би постепенно ще станем свидетели на развитието на машините. Кой знае? Може въбдеце и да ги използваме. Понеже започнах с цитат, нека завърша с такъв: „Към момента, най-голямата опасност за изкуствения интелект е това, че хората прибрзват да си мислят, че го разбират”, казва американският изследовател на машини Елиезер Юдковски, цитиран от „Форбс”.

**СИМОНА
ГОЦОВА**

